

νου ότι τα αφεντικά δεν θα υποκύψουν αυθόρμητα, ως εκ τούτου θα είναι η υλική οργανωμένη δύναμη την οποία θα διαθέτουν οι προλετάριοι, το μόνο πράγμα που θα μετρήσει.

Δεν είναι καινούριο πράγμα ότι αυτή η προοπτική σπέρνει το φόβο στους διανοούμεενους των σαλονιών, που ενδιαφερόμενοι να διασώσουν τον προνομιούχο ρόλο τους φροντίζουν να κρύψουν το απαραίτητο και καταστρεπτικό τμήμα του επαναστατικού αναρχικού σχεδίου.

Μιλάνε για το κακό τμήμα του αναρχισμού αυτό που συμβάλλει στη δημιουργία του ταξικού μίσους, στο ξέσπασμα των κακών παθών, στον κοινωνικό πόλεμο.

Σήμερα αυτές οι απόψεις πολεμούνται συστηματικά με σκοπό την διατήρηση της προσωπικής ησυχίας, από μέρους των θρησκομανών του κινήματος που κάνουν την απολογία των αρετών που περιέχονται στις πρακτικές της μη-βίας, του ειρηνισμού κλ.π.

Οι άλλοι, αυτοί που δεν συμφωνούν και δεν εκφράζονται στις πρακτικές των ειρηνιστών, είναι οι βίαιοι, οι «απερίσκεπτοι» του κινήματος που ακόμα «δεν έχουν καταλάβει τι συμβαίνει στον κόσμο».

Στην πραγματικότητα, η μη βία, ο πασιφισμός, η ανοχή, συμφέρουν τα αφεντικά και τους κυβερνώντες, όχι φυσικά τους εκμεταλλεόμενους των οποίων οι κοινωνικές συνθήκες είναι εκ των πραγμάτων σε ανοικτή αντίθεση με αυτές τις έννοιες έτσι τους προσκαλούν στην παραίτηση από τους κοινωνικούς ανατρεπτικούς αγώνες.

Η δημοκρατία είναι ένα εξευγενισμένο σύστημα κυριαρχίας, φυσικά προτιμώτερο από την καλλύτερη δικτατορία, που παρ' όλα αυτά δεν είναι λόγος να δι-

καιολογηθεί ο συμβιβασμός.

Είναι σ' αυτήν ακριβώς την διάσταση που η αναγνώριση της σύγκρουσης σαν έννοιας διαρκούς μέσα στους κοινωνικούς αγώνες καταδεικνύει την αξία της, γιατί προωθεί τους εκμεταλλεόμενους στον ανοικτό αγώνα ενάντια στον κυρίαρχο.

Αντίθετα ένας αγώνας που δεν βάζει στην πρακτική αυτή την έννοια, μας ωθεί προς την μεσολάβηση των θεσμών, συντηθίζοντας τους προλετάριους στην αντιπροσώπευση, κάνοντάς τους να πιστεύουν στην ψευδαίσθηση της χειραφέτησής τους, διαμέσου των κοινοβουλευτικών νόμων, μέχρις του σημείου να συνενδιαφέρονται όσο αφορά την διοίκηση της ίδιας τους της εκμετάλλευσης, πράγμα που σταδιακά έχει ήδη αρχίσει να γίνεται.

Οι δημοκρατικοί αγώνες προτρέπουν τους εκμεταλλεόμενους προς την απάθεια και την εμπιστοσύνη προς τους ίδιους τους τους «προστάτες», μέχρις την υπακοή. Αλλά οι επαναστάτες αρνούνται να νερώσουν τις ιδέες τους και τη δράση τους με τις ουμανιστικές πολυλογίες των ρεφορμιστών.

Ουδεμία διαλεκτική σύνθεση είναι δυνατή μεταξύ κυριαρχημένων και κυρίαρχων μεταξών εκμεταλλεόμενων και εκμεταλλεωτών.

Η λογική μας επιβάλλει την κατάργηση των ενός από τους δύο όρους, και για να φθάσουμε σ' αυτό, θέλουμε να επεκτείνουμε το μέτωπο της συνεχούς κοινωνικής σύγκρουσης.

Αυτό σημαίνει ότι κάθε εμπειρία που αποκτούμε είναι χρήσιμη στην καθημερινότητα εάν εκφράζεται σαν πράξη αναγκαστική, ανοικτή και βίαιη ενάντια στην παρούσα κατάσταση πραγμάτων.

Δ) ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΣΥΜΠΗΤΕΙ ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΥ. Γ' ΕΜΑΣ ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΙΚΗΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Τα συνδικάτα είναι στο δρόμο της θλιβερής δύσης τους. Προς καλό είτε προς κακό μαζί μ' αυτό το δομικό σχήμα αγώνα δύνει μια εποχή, ένα μοντέλλο και ένας μελλοντικός κόσμος ειδομένος σε όρους αναπαραγωγής (καλλυτερευμένης και διορθωμένης) του παρόντος κόσμου.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σήμερα βαδίζουμε προς καινούριες και βαθείες μεταβολές, όσο αφορά τόσο την παραγωγική όσο και την κοινωνική δομή. Ταυτόχρονα μεταβάλλονται και οι μέθοδοι αγώνα, οι προοπτικές, τα ίδια τα μεσοπρόθεσμα σχέδια.

Τα συνδικαλιστικά όργανα προορίζονταν (με ορισμένους σκοπούς) για την βιομηχανική κοινωνία σε ανάπτυξη, όπου και πολύ γρήγορα από όργανα αγώνα μεταβάλλονται σε όργανα υποστήριξης της ίδιας της παραγωγικής δομής.

Ακόμη και ο επαναστατικός συνδικαλισμός έχει ξεπεράσει τον καιρό του διαδραματίζοντας τον ρόλο του: σπρώχνοντας εμπρός τα πιο μαχητικά κομμάτια του εργατικού κινήματος μα ταυτόχρονα σπρώχνοντάς τα προς τα πίσω όσον αφορά την ικανότητα τους να σκεφτούν την μελλοντική κοινωνία, τις δημιουργικές ανάγκες της επανάστασης.

Όλα έμειναν πακετοποιημένα στο εσωτερικό της διάστασης του εργαστάσιου.

Ο ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΣ

Ο εργατισμός δεν υπήρξε μόνο μια κοινοτυπία του εξουσιαστικού κομμουνισμού.

Η διάκριση προνομιούχων χώρων της ταξικής σύγκρουσης είναι ακόμη σήμερα μια από τις πιο ριζωμένες συνήθειες που δεν κατορθώνεται να μετατεθεί.

Τέλος του συνδικαλισμού λοιπόν. Γιατί ακόμα και η κριτική στο συνδικαλισμό αυτό αποδείχνει. Κατά βάθος ποιος δεν είναι κριτικός απέναντι στις θέσεις του συνδικαλισμού; Όλοι ή σχεδόν όλοι.

Η ΣΥΝΘΕΣΗ

Μόνο που ξεχνιούνται οι συσχετίσεις.

Η κριτική μας στον συνδικαλισμό βασίζεται στην κριτική της «ποσοτικής» μεθόδου, που έχει όλα τα χαρακτηριστικά του κόμματος στα σπάργανα, είναι επίσης κριτική των ειδικών οργανώσεων σύνθεσης, είναι επίσης κριτική του ταξικού καθωσπρεπισμού, δανεισμένου από την αστική τάξη και φιλτραρισμένου, διαμέσου των κοινοτοπιών της λεγόμενης προλεταριακής ηθικής.

Όλα αυτά δεν μπορούν να τεθούν στην άκρη.

Εάν σήμερα είναι πολλοί οι σύντροφοι που συμφωνούν στην ήδη παραδοσιακή κριτική του συνδικαλισμού, είναι ακόμα λίγοι αυτοί που συμμερίζονται όλες τις επιπτώσεις που πηγάζουν από αυτή την κριτική.

Στον κόσμο της παραγωγής μπορούμε να επέμβουμε μόνο διαμέσου οργάνων που δεν τίθενται πάνω στην ποσοτική προοπτική.

Και ως εκ τούτου δεν μπορούν να επιχειρούν να έχουν από πίσω τους ειδικές αναρχικές οργανώσεις που δουλεύουν πάνω στην υπόθεση της επαναστατικής σύνθεσης.

ΟΙ ΠΥΡΗΝΕΣ

Αυτό επιβάλλει έναν διαφορετικό τρόπο επέμβασης, αυτόν που δημιουργεί «πυρήνες» εργαστάσιου ή πυρήνες περιοχής και που περιορίζεται στο να διατηρεί επαφές με μια ειδική δομή, αποκλειστικά «συγγένειας».

Από τη σχέση μεταξύ ειδικής δομής (εδώ εννοείται η αναρχική) και πυρήνων βάσης πηγάζει ένα καινούριο μοντέλο επαναστατικού αγώνα που προϋποθέτει σαν σκοπό του την επίθεση στις δομές του κεφάλαιου και του κράτους διαμέσου της χρησιμοποίησης μιας εξεγερτικής μεθοδολογίας.

Αυτή η τοποθέτηση επιτρέπει να ακολουθήσουμε καλύτερα τις βαθείες μεταβολές που επέρχονται στην παραγωγική δομή.

Το εργοστάσιο προοπτικά είναι στον δρόμο της εξαφάνισης, καινούριες παραγωγικές οργανώσεις θα το αντικαταστήσουν, βασισμένες κύρια στον αυτοματισμό. Οι χθεσιννοί εργάτες θα ενσωματωποιηθούν (μερικά) σε μια πραγματικότητα (παραγωγική) υποστήριξης (υπηρεσίες) ή απλά σε μια κατάσταση βραχυπρόθεσμα επιδοματική και μακροπρόθεσμα απλής επιβίωσης.

Ε) ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ (ΚΟΙΝΟ ΣΚΕΠΤΙΚΟ) ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΡΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που οι αναρχικοί αντιμετώπισαν στην ιστορία τους, ήταν το είδος της οργάνωσης που πρέπει να δώσουν στις δομές τους μέσα στους κοινωνικούς αγώνες.

Με διαφορά από τους Μαρξιστές, οι αναρχικοί μην έχοντας σταθερά και προσδιορισμένα

καινούρια σχήματα εργασίας διαγράφονται στον ορίζοντα. Το κλασικό εργατικό μέτωπο δεν υπάρχει πια. Το συνδικάτο προφανώς το ίδιο.

Το λιγώτερο δεν υπάρχει κάτω από τα σχήματα που εμείς το γνωρίσαμε στο παρελθόν και που εξακολουθεί να επιβιώνει σήμερα.

Θα εξελιχθεί σε ένα είδος οργανισμού παραγωγικού κρατήματος της κοινωνικής συνείδησης.

Μια εταιρία όμως κάθε άλλη. Ένα δίχτυ σχέσεων πάντοτε διαφορετικών που όλες τους θα αποσκοπούν στην εκμάθηση, της συμμετοχής, του πλουραλισμού, της δημοκρατίας, του συνελυτισμού κλ.π. θα απλωθεί στην κοινωνία χαλιναγωγώντας (σχεδόν) όλες τις δυνάμεις ανατροπής.

Οι ακραίες απόψεις του επαναστατικού σχεδίου θα ενοχοποιηθούν και θα εγκληματοποιηθούν συστηματικά.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΟΡΓΗ

Αλλά η εξέγερση θα πάρει καινούριους δρόμους, θα διοχετευτεί διαμέσου χιλίων άλλων υπόγειων καναλιών, θα ξεπηδήσει μέσα από χιλιάδες άλλους απρόσμενους στόχους οργής, καταστροφής, καινούριων και ακαταλαβίστικων συμβολολογιών.

Πρέπει να προσέξουμε εμείς, που κουβαλούμε συχνά βαρείες υποθήκες που προέρχονται από το παρελθόν.

Πρέπει να προσέξουμε ώστε να μην μείνουμε ξεκομμένοι από ένα φαινόμενο, που θα καταλήξουμε να μην καταλαβαίνουμε και του οποίου η βία, θα μπορούσε ένα ωραίο πρωινό ακόμα και να μας φοβίσει.

Και σαν πρώτο πράγμα πρέπει να φροντίσουμε να δώσουμε προσοχή αναπτύσσοντας μέχρι το βάθος τη δική μας κριτική ανάλυση.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Μοντέλλα, αναλύσεις, πολεμικές, διασπάσεις, έχουν χαρακτηρίσει αδιάκοπα την ιστορία του κινήματος μας.

Στα δυο άκρα βρίσκονται: από την μια μεριά οι ατομικιστές, που αρνούνται κάθε τύπο σταθερής σχέσης και από την άλλη οι υποστηρικτές μιας σταθερής δομής, που έχει ένα πρόγραμμα που προσδιόριστηκε την στιγμή της ίδρυσής της.

Και οι δύο αυτές οργανωτικές δομές, στο παρόν κείμενο περιγραμμένες σχηματικά για ανάγκες σαφήνειας, παρουσιάζουν χαρακτηριστικά που πρέπει να κριτικαρισθούν από πλευράς αυτών που στο εσωτερικό του κινήματος εκφράζονται στην εξεγερτική θέση.

Πραγματικά οι ατομικιστές, όταν προσδιορίζουν και χτυπάνε στόχους του ταξικού εχθρού, βρίσκονται αρκετές φορές ασύνδετα σε σχέση με τα ταξικά στοιχεία που εκείνη τη στιγμή είναι πιο αγωνιστικά, καταλήγοντας μ' αυτό τον τρόπο να δημιουργούν το ακατανόητο γύρω από το νόημα των όσων έπραξαν.

Αντίθετα αυτοί που υποστηρίζουν την αναγκαιότητα μιας σταθερής οργάνωσης, συχνά περιμένουν να δημιουργηθεί ένα τμήμα αριθμητικά ισχυρό της εκμεταλλεόμενης τάξης, ώστε να δώσει μια ένδειξη ως προς το πως και πότε θα γίνει η επίθεση ενάντια στον ταξικό εχθρό.

Οι πρώτοι μπορεί να πραγματοποιούν ενέργειες που (προκύπτουν) προχωρούν πολύ μπροστά σε σχέση με το επίπεδο κοινωνικής σύγκρουσης, οι δεύτεροι μπορούν να συνδεθούν μ' αυτό με αργοπορία.

Τώρα, ένας από τους λόγους που προσδιορίζουν αυτές τις ανεπάρκειες επέμβασης στην πραγματικότητα, είναι δοσμένος, κατά την γνώμη μας, εξ αιτίας της έλλειψης προοπτικής.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ας γίνει σαφές ότι εδώ κανείς δεν κατέχει σίγουρες συνταγές για να λύσει αυτές τις ανεπάρκειες: θέλουμε μόνο να δείξουμε συναντούμενους περιορισμούς μέσα σ' ορισμένα είδη οργανώσεων για να προσδιορίσουμε έπειτα δυνατούς εναλλακτικούς δρόμους.

Ένας από αυτούς αντιπροσωπεύεται από τις ομάδες «συγγένειας». Αυτός ο τελευταίος όρος επιβάλλει ανάγκη σαφήνειας. Πραγματικά συχνά η «συγγένεια» μερδεύεται με το συναίσθημα. Οπωσδήποτε μην όντας αποκλειστικά διαχωρισμένοι οι δύο αυτοί όροι δεν πρέπει ωστόσο να θεωρηθούν σαν συνώνυμοι.

Υπάρχουν σύντροφοι με τους οποίους αναγνωρίζαμε συγγενικοί (από την άποψη ότι σε συγκεκριμένα πράγματα σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο) αλλά δεν μας είναι ιδιαίτερα συμπαθητικοί και αντίθετα σύντροφοι με τους οποίους δεν έχουμε καμμία συγγένεια μα χαιρούμε της συμπάθειάς μας για μια σειρά άλλων λόγων.

Στην ουσία το να είμαστε συγγενείς με έναν άλλο σύντροφο σημαίνει να τον γνωρίζουμε, να έχουμε βαθύνη την γνωριμία του.

Σιγά-σιγά αφού αναπτυχθεί η γνωριμία, η συγγένεια μπορεί να αυξηθεί μέχρις του σημείου να καταστήσει δυνατή μια κοινή δράση. Αλλά μπορεί ακόμα και να μειωθεί μέχρις του σημείου να καταστήσει πρακτικά αδύνατη κάθε κοινή δράση.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η γνωριμία του άλλου είναι πρακτικά μια διαδικασία ατελείωτη που μπορεί να σταματήσει σ' ένα ωρισμένο επίπεδο βάθους, εξαρτώμενο από τις καταστάσεις και τους στόχους που ένα άτομο θέλει να πραγματοποιήσει μαζί μ' ένα άλλο.

Ως εκ τούτου μπορούμε να είμαστε «συγγενείς» ως προς την πραγματοποίηση ορισμένων πραγμάτων και άλλων όχι.

Κατ' αυτό τον τρόπο γίνεται φανερό ότι όταν γίνεται λόγος για γνωριμία αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει απαραίτητα να επικοινωνήσουν μεταξύ τους π.χ. δύο άτομα ώστε να λύσουν τα προσωπικά τους προβλήματα.

Ενδεχομένως αυτά μπορούν να γίνουν σημαντικά όταν σε μια δεδομένη στιγμή παρεμβαίνουν στην διαδικασία εκβάθυνσης της γνωριμίας του άλλου. Κατ' αυτό τον τρόπο το να γνωρίζουμε τον άλλο δεν σημαίνει απαραίτητα να έχουμε στενές σχέσεις μαζί του.

Αυτό που χρειάζεται πραγματικά να εμβαθύνουμε είναι το να ξέρουμε πως σκέπτεται ο σύντροφος πάνω στα κοινωνικά προβλήματα που η πραγματικότητα του ταξικού αγώνα μας βάζει μπροστά μας, πώς νομίζει ότι είναι δυνατό να επέμβουμε σ' αυτή την πραγματικότητα, ποιες μεθόδους κρίνει αναγκαίες να χρησιμοποιηθούν σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ποιες είναι οι πεποιθήσεις του σε ειδικά ζητήματα ενός ορισμένου βάθους; κ.λ.π.

ΣΤ) ΕΝΑ ΕΜΒΡΥΟ ΜΑΖΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΥΡΗΝΕΣ ΒΑΣΗΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ — ΜΑΖΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΑΦΟΡΜΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ.

Το πρόβλημα των πυρήνων βάσης πρέπει να συμπεριλαμβάνει σημαντικό μέρος της δράσης μας και του προβληματισμού μας.

Είναι δυνατόν ως εκ τούτου να γίνει αντιληπτό ότι πρόκειται για ένα αρκετά πολύπλοκο πρόβλημα που θα πρέπει να μελετηθεί σταδιακά και συστηματικά.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο επαναστατικός αγώνας είναι χωρίς ουδεμία αμφιβολία ένας αγώνας μαζικός.

Ως εκ τούτου είμαστε της γνώμης ότι πρέπει να φτιάξουμε δομές που να μπορούν να οργανώσουν ομάδες εκμεταλλευόμενων όσο το δυνατό αριθμητικά μεγαλύτερες.

Ωστόσο πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί απέναντι στη συνδικαλιστική προοπτική, είτε όσο αφορά τους έμφυτους (ενδογε-

Οι τρόποι που για προφανείς λόγους είναι πιο ενδεδειγμένοι ως προς την εμβάθυνση της γνωριμίας ενός άλλου συντρόφου, είναι η συζήτηση και η σχέση δια αλληλογραφίας. Είναι προτιμότερο να υπάρχει μια αρχική σαφής τοποθέτηση βάσης ούτως ώστε να αποφευχθούν, στις σχέσεις που δημιουργούνται μια πιθανή ακατανοησία ως προς τα προβλήματα που πρόκειται να αντιμετωπισθούν.

ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ

Από τη στιγμή που θα ξεκαθαριστούν τα βασικά πράγματα, η ομάδα ή οι ομάδες «συγγενείας» είναι πρακτικά δημιουργημένες.

Συχνά συμβαίνει σύντροφοι να ενεργούν με τον αντίθετο τρόπο, αποφασίζοντας να αρχίσουν μια οποιαδήποτε δραστηριότητα και μετά να ενεργήσουν τις απαραίτητες ξεκαθαρίσεις, χωρίς να έχουν προσδιορίσει προηγουμένως τον βαθμό «συγγενείας».

Αντίθετα ύστερα από μια αναγκαία αναλυτική εξήγηση η ομάδα «συγγενείας» βρίσκεται πιο κοντά ως προς την δράση. Αυτή η ίδια μπορεί να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους κοινωνικούς αγώνες, για μια εφημερίδα, έναν πυρήνα βάσης, ή οποιαδήποτε άλλη δομή αγώνα και να επέμβει κατ' αυτό τον τρόπο πιο αποτελεσματικά στον ταξικό αγώνα.

Τα προτερήματα σε επίπεδο ελαστικότητας και κινητικότητας την στιγμή του σχεδιασμού, στην φάση της εξέλιξης του σχεδίου, στην οργάνωση της δομής, στην διάλυση και στο ξανάφτιαγμα, είναι προφανή.

νείς) περιορισμούς του οργανου, είτε από την άλλη πλευρά όσον αφορά την τραγική του ιστορική εξέλιξη που όπως πιστεύουμε, κανένα αναρχικό επαναστατικό στράτευμά του δεν μπορεί να εξυγιάνει.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Εξ' αυτού φθάσαμε στο σημείο να θεωρήσουμε τη δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης που να μην έχουν τα χαρακτηριστικά των μικρο-συνδικάτων, μα άλλους σκοπούς και διαφορετικές οργανωτικές σχέσεις.

Ως προς το πρώτο πράγμα, η δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης δεν είναι δυνατή αποκλειστικά και μόνο στους χώρους παραγωγής, αλλά σε όλους τους κοινωνικούς χώρους όπου βιώνονται οι αντιθέσεις της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Γι' αυτό το λόγο είναι που μιλήσαμε επίσης για αποχικές δομές ζώνης (συνοικίας κ.λ.π.) με τον σκοπό να οργανωθούν όλοι αυτοί που είναι αντίθετοι με τη συμμετοχή στις εκλογές, αλλά ταυτόχρονα θεωρούν πολύ περιορισμένη μία απλή αποχή.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Η εσωτερική οργάνωση αυτών των πυρήνων πρέπει να έχει ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά: α) την αυτονομία από κάθε πολιτική ή συνδικαλιστική δύναμη β) τη διαρκή σύγκρουση (δηλαδή τη μη συμμετοχή σε αγώνες αποφασισμένους επίσημα για να επιστρέψουμε μετά στην «κανονικότητα» της εργασίας) γ) την επίθεση (δηλαδή την άρνηση κάθε συγκατάβασης σε σχέση με τον στόχο που πρέπει να επιτευχθεί).

Όσον αφορά τους στόχους, αυτοί προσδιορίζονται στην κατάλληλη στιγμή από τους ίδιους τους πυρήνες και χαρακτηρίζονται από επιθέσεις ενάντια στις δομές καταστολής: στρατιωτικές, παραγωγικές, συλλογής κοινωνικής συγκατάθεσης κ.λ.π.

Αυτές οι επιθέσεις οργανώνονται από τους πυρήνες σε συνεργασία με τις ειδικές αναρχικές οργανώσεις που προμηθεύουν μία πρακτική και θεωρητική υποστήριξη και συμμετέχουν —σαν αφορμαλιστικές δομές— στις επιθέσεις αυτές ακολουθώντας τις καθ' όλη τη διάρκεια της εξέλιξής τους, μέχρι την εκπλήρωση θετική ή αρνητική αυτών

Ζ) ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΚΘΕΣΗΣ ΜΑΣ ΤΟΥ ΕΞΕΓΕΡΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ. ΜΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΝΤΕΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ. ΕΜΕΙΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΣΤΕΙ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΙΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ.

Εκτός από μερικά τμήματα χωρίς ιδιαίτερη σημασία, το διεθνές αναρχικό κίνημα έχει θεωρητικές θέσεις επαναστατικού χαρακτήρα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

Το σύνολο των αναρχικών επαναστατικών θέσεων, διαφόρων αποχρώσεων, θεωρούν την εξέγερση σαν γεγονός ή απαραίτητη φάση της παραπέρα επαναστατικής εξέλιξης.

Αλλά η ίδια αυτή εξέγερση είναι ειδική σαν ένας αναβρασμός μαζικών κινήσεων, εξαιτίας συγκεκριμένων οικονομικο-κοινωνικών δυνάμεων που χρησιμοποιούν ως ώθηση του ξεσπάσματος.

Ο ρόλος της αναρχικής οργάνωσης θα πρέπει να περιοριστεί στο να συλλέξει αυτές τις συν-

των επιθέσεων.

Σ' αυτή τη μέθοδο φαίνεται καθαρά η εξεγερτική προοπτική που ακολουθεί η αναρχική αφορμαλιστική δομή και φαίνεται επίσης η προοπτική του ενδιάμεσου αγώνα και που πολλές φορές, αν και απλά διεκδικητικός, βρίσκεται σε σχέση με τον αυτόνομο πυρήνα βάσης, που έχει μαζική δομή.

Αυτή η μέθοδος θα μπορούσε να κατηγορηθεί για μερικότητα και επίσης ότι δεν λαμβάνει υπόψη της, ότι μία επίθεση ενάντια σε μία ή περισσότερες δομές εκμετάλλευσης, καταλήγει σχεδόν πάντοτε στο σημείο ώστε να αυξάνει η καταστολή.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ως προς αυτές τις κατηγορίες οι σύντροφοι μπορούν να σκεφθούν από μόνοι τους. Εμείς θεωρούμε ότι δεν είναι ποτέ δυνατό να προβλεφθεί τί ακριβώς μπορεί να βγει από έναν αγώνα, ακόμα και μερικό, και ποιές θα μπορούσαν να είναι οι εξελίξεις του, ακόμη και οι πιο απρόσμενες.

Σε τελευταία ανάλυση το πέραςμα, από τις διάφορες εξεγέρσεις —περιορισμένες και οριακές— στην επανάσταση, δεν είναι εγγυημένο εκ των προτέρων από κανένα τρόπο δράσης. Πρέπει να προχωρήσαμε με απόπειρες δοκιμών.

Όποιος κατέχει μία πιο σίγουρη μέθοδο ας ακολουθήσει επίσης τον δρόμο του.

θήκες και αυτές τις αντιθέσεις, είτε οικονομικές είτε κοινωνικές, για να τις κάνει καλύτερα αντιληπτές από το κόσμο.

Με λίγα λόγια ένας ρόλος προπαγάνδας και αντιληφοφόρησης.

Συχνά ακόμα και αναρχικοί σύντροφοι που υποστηρίζουν τον βίαιο αγώνα χωρίς ενδιάμεσους όρους ενάντια στις δομές καταστολής, περιορίζονται σ' αυτήν την πλευρά ανάλυσης και δεν θεωρούν αναγκαίο να προχωρήσουν πιά μπροστά.

Ο ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Οι μάζες —υποστηρίζουν αυτοί— πρέπει έπειτα να τα κάνουν όλα από μόνες τους, στον βαθμό που θα ήταν εξουσιαστι-

κή μία διαφορετική στάση από την πλευρά της ειδικής αναρχικής οργάνωσης, που θα μπορούσε να καταλήξει σε καταστρεπτικά αποτελέσματα.

Είμαστε της γνώμης ότι η παραπάνω θέση εκφράζει την εξεγερτική άποψη, που στεκόταν στα πόδια της, όταν σχεδόν το σύνολο του αναρχικού κινήματος βρισκόταν πάνω στις θέσεις σύνθεσης, δηλαδή ήταν συγκολλημένο στην οπτική των μεγάλων (ή λιγότερο μεγάλων) ποσοτικών οργανώσεων (π.χ. C.N.T.) που διαμέσου του οργάνου των συνδικαλιστικών οργανώσεων, έβαζαν σαν σκοπό τους να συσπειρώσουν το σύνολο των κοινωνικών και οικονομικών αγώνων, αναμένοντας το αντικειμενικό ξέσπασμα της επαναστατικής κατάστασης.

Κατά τη γνώμη μας υπάρχει ένας διαφορετικός τρόπος σύλληψης του επαναστατικού αγώνα, πάνω σε εξεγερτικό κλειδί ερμηνείας.

ΑΣΑΦΕΙΕΣ

Και όταν μιλάμε για εξέγερση, εμείς αναγνωρίζουμε αποκλειστικά αυτόν τον τρόπο, για αυτό πολλές από τις ασάφειες που έχουν πηγάσει μέχρις εδώ, τροφοδοτούμενες από συντρόφους που δεν βρίσκονται σε καλή πίστη, είναι η στιγμή ώστε να πάψουν να υπάρχουν.

Πιστεύουμε ότι η αναρχική οργάνωση, φτάνει να είναι αφορμαλιστική, μπορεί να συμβάλει στη δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης οι οποίοι όντας μαζικοί οργανισμοί, μπορούν να προγραμματίσουν επιθέσεις ενάντια σε δομές κοινωνικής καταστολής, οικονομικής και στρατιωτικής όπως επίσης ενάντια σε δομές ανεύρεσης κοινωνικής συγκατάθεσης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Αυτές οι επιθέσεις, κι αν ακόμα είναι μερικές και περιορισμένες, έχουν όλα τα μεθοδολογικά χαρακτηριστικά και τις πρακτικές των εξεγερτικών φαινομένων.

Με τη διαφορά ότι δεν είναι αφημένες στις τυφλές δυνάμεις των κοινωνικών και οικονομικών συγκρούσεων, αλλά μπορούν να επαναδιευθυνθούν στο εσωτερικό ενός αναρχικού σχεδιασμού βασισμένου πάνω στις αρχές της αυτονομίας, της άμεσης και διαρκής επίθεσης και της άρνησης κάθε συμβιβασμού.

Με λίγα λόγια είναι ακριβώς αυτή η εξεγερτική μας αντίληψη και είναι προς αυτή την κατεύθυνση που καλούμε όλους τους ενδιαφερόμενους συντρόφους να συμβάλλουν με κριτικές, εμβάθυνσεις και συζητήσεις.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ «ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ» ΤΟΥΣ 2 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΜΗΝΕΣ**● Κόλλημα της αφίσας ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ****● Μοίρασμα του δελτίου «ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ»****● Χειρόγραφες αφίσες για το ΜΠΑΛΛΗ με το παρακάτω κείμενο:**

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΓΙΑ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ, ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΦΗΝΕΤΑΙ ΝΑ ΑΡΓΟΠΕΘΑΙΝΕΙ (52 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ) ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΗΣ

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΛΛΗΣ**● Αφίσες για τη γιορτή των ενόπλων δυνάμεων στο κέντρο της πόλης (χειρόγραφες)****● Κόλλημα τις αφίσας ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΜΑΣ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΒΙΔΕΣ ΣΑΣ στα 4 στρατόπεδα της Λάρισας.****● μοίρασμα της προκήρυξης που εσωκλείουμε σε 200 αντίτυπα.****ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ**

Η Γιορτή των Ενόπλων Δυνάμεων στις 22.8.86 είναι μια επίδειξη της απάτης που ονομάζεται πατριωτισμός. Η εξάπλωση αυτής της ιδέας απάτης εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του Κράτους και μας δίνει μία ψευδή εικόνα για την πραγματικότητα του στρατού.

Ο Στρατός δημιούργημα του Κράτους υπάρχει για να προστατεύει από κάθε κίνδυνο το ίδιο και τα συμφέροντά του.

Είναι το κύριο καταστατικό όργανο που θα αντιμετωπίσει και θα πολεμήσει κάθε εξέγερση ή επανάσταση της εργατικής τάξης ενάντια στο Κράτος και το κεφάλαιο. Παρουσιάζεται πάντα και σ' όλα τα κράτη να είναι εχθρός του προλεταριάτου (πρόσφατο παράδειγμα στη χώρα μας η εξέγερση του Πολυτεχνείου ενάντια στο χουντικό καθεστώς).

Ο στρατός είναι εκείνος ο οποίος θα ρίξει τους λαούς στη μάχη να αλληλοσκοτώνονται για να υπερασπιστούν ή να προωθήσουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Ο πατριωτισμός είναι το άλλοθι του κράτους για την ύπαρξη του στρατού. Ταυτίζοντας τα συμφέροντά του λαού με τα συμφέροντα του κράτους και κατ' επέκταση και του κεφαλαίου έδωσαν μια θρησκευτική ευλάβεια στο όνομα Πατρίδα, προσπαθώντας να μας πείσουν ότι οι πόλεμοι γίνονται για το καλό μας. Στην πραγματικότητα δεν γίνονται παρά μόνο για να προστατέουν το κεφάλαιο και αυτό το ονομάζουν «αμυντικό πόλεμο» είτε με μια πιο επαίσχυντη μιλιταριστική διάθεση να αναπτυχθεί κατακτώντας καινούριες περιοχές ώστε να αποκτήσουν καινούριες αγορές για να πωλούν τα εμπορεύματά τους και εδάφη πλουτοπαραγωγικά.

Η δομή του στρατού είναι φασιστική για να μπορέσει να λειτουργήσει ως υπηρέτης του κεφαλαίου όσο το δυνατόν καλύτερα κερδίζοντας τα ανθρώπινα συναισθήματα και τιμωρώντας κάθε καλύτερη σκέψη, λόγο ή πράξη, προσπαθώντας να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε άβουλα όντα που θα τους υπακούουν τυφλά.

Σ' αυτό βοηθάει και η αυτόνομη στρατιωτική δικαιοσύνη που δεν αφήνει περιθώρια ανυπακοής. Όλα αυτά μας τα αποδεικνύουν οι αριθμοί των αυτόχειρων φαντάρων που μη μπορώντας να αντέξουν άλλο την ταλείνωση και τον εξευτελισμό της προσωπικότητάς τους βρίσκουν την λύση στο θάνατο.

Είμαστε ενάντια σ' οποιοδήποτε στρατό υποχρεωτικό, εθελοντικό ή μισθοφορικό. Όλοι θα είναι καταπιεστικοί αφού σκοπός τους θα είναι να στηρίζουν το κράτος.

Ο μόνος πόλεμος που μας ενδιαφέρει είναι ο πόλεμος της εργατικής τάξης ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ - ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ**

ΟΜΑΔΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

Πριν λίγες μέρες στο χώρο της Μ. Αντύπα (δικαστικό) ένοπλοι αστυνομικοί και μη διενέργησαν σωματική έρευνα χωρίς να αιτιολογήσουν αυτό που έκαναν και χωρίς να συντρέχει κανένας απολύτως λόγος σε μερικά άτομα που παρεβρίσκονταν. Προχτές, Τρίτη 26/8, 12:30, συνέλαβαν δυο άτομα, τον πρώτο γιατί ακουμπούσε σε μια βιτρίνα και τον δεύτερο γιατί τους ζήτησε τα διακριτικά τους. Τα διακριτικά ενός από τους αστυνομικούς ήταν 220867 και οι αριθμοί των δύο από τα τρία αστυνομικά αυτοκίνητα ήταν 13152 και 12261. Χτες Τετάρτη 27/8 συνέλαβαν κάποιον για εξακρίβωση στοιχείων ενώ είχε ταυτότητα και ζήτησαν από κάποιους άλλους ταυτότητες χωρίς τελικά να τους συλλάβουν.

Αυτές οι ενέργειες σα στόχο έχουν να τρομοκρατήσουν και να διώξουν τους νεολαίους από το δικαστικό και να σταματήσει έτσι να αποτελεί χώρο συνάντησης της νεολαίας.

Η αστυνομία πέρα από τα ερείσματα που βρίσκεται στα καλέσματα για εκκαθάριση του δικαστικού των ανώνυμων επαγγελματιών και του κίτρινου τύπου έχει και τους δικούς της λόγους να διώξει τον κόσμο από το δικαστικό. Κι αυτοί οι λόγοι είναι ότι υπάρχουν κάποια άτομα που εναντιώνονται στην κυρίαρχη ιδεολογία. Άτομα τα οποία η αστυνομία έχει αναλάβει από τα αφεντικά της (βλ. Κράτος) να καταδιώκει. Αυτό προσπαθεί να το πετύχει με παράνομες και αντισυνταγματικές ενέργειες που γίνονται σε προκλητικό βαθμό κι οι οποίες στηρίζονται μεταξύ άλλων και στη δικιά μας άγνοια των νόμων.

Σ' αυτή τη προσπάθεια ο ρόλος της αντιδραστικής εφημερίδας «Ελευθερία» ήταν να υπερασπίσει τα συμφέροντα αυτών που θέλουν

να φύγουν οι νεολαίοι απ' το δικαστικό και να μην προβάλλει καθόλου τις θέσεις των νέων. (βλ. δεν δημοσίευσε κείμενο-καταγγελία για την αστυνόμευση με 105 υπογραφές ενώ δημοσίευσαν τις ψευδείς των ανώνυμων επαγγελματιών).

Επειδή όλη αυτή η καμπάνια στηρίζεται στη δική μας άγνοια, για τα δικαιώματα που έχουμε παραθέτουμε παρακάτω τι ορίζουν οι σχετικοί νόμοι για την εξακρίβωση στοιχείων, για τη σύλληψη κ.λπ.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ - ΠΡΟΣΔΙΩΓΗ ΣΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

1) Όταν μας ζητηθούν τα στοιχεία μας, είμαστε υποχρεωμένοι να τα δώσουμε. Αν μας τα ζητήσουν αστυνομικοί με στολή τα δίνουμε ενώ αν φορούν πολιτικά, ζητάμε πρώτα να μας δείξουν την ταυτότητά τους. Η υποχρέωση μας εξαντλείται στο να δείξουμε την ταυτότητά μας. ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ.

2) Αρκετές φορές τα αστυνομικά όργανα μετά τον έλεγχο της ταυτότητάς μας ζητάνε να τους ακολουθήσουμε στο τμήμα, με το αιτιολογικό της εξακρίβωσης στοιχείων. Από τη στιγμή όμως που έχουμε δείξει την ταυτότητά μας, αυτό είναι παράνομο και πρέπει να διαμαρτυρούμαστε. Αν τυχόν μας πάνε στο τμήμα ξαναδίνουμε τα στοιχεία μας και απαιτούμε να φύγουμε. Αν μας ζητήσουν κατάθεση (π.χ. πού είμαστε, πού πηγαίναμε, τι θέλαμε εκεί), ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ κατηγορηματικά να απαντήσουμε, λέγοντας πως ΠΑΡΑΝΟΜΟΥΝ, γιατί στο βαθμό που δεν έχουμε πάρει κλήση, δεν είμαστε μάρτυρες αλλά στην πράξη κατηγορούμενοι, που έχουμε συλληφθεί (γιατί ούτε ένταλμα υπάρχει, ούτε για αυτόφωρο αδίκημα κατηγορούμαστε) οπότε δικαιούμαστε να μην απαντήσουμε και ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΑ ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΜΑΣ. Καλό είναι να κρατάμε τα διακριτικά στοιχεία των αστυνομικών, τους αριθμούς των αυτοκινήτων και την ακριβή ώρα σύλληψης.

ΑΥΤΟΦΟΡΗ ΣΥΛΛΗΨΗ

1. Μπορεί να συλληφθούμε και να οδηγηθούμε στο τμήμα κάτω απ' τη δικαιολογία ότι έχει διαπραχθεί κάποιο αυτόφωρο έγκλημα.

Όταν η αθωότητά μας είναι φανερή διαμαρτυρούμαστε ΕΝΤΟΝΑ. Στο τμήμα δίνουμε ΜΟΝΟ τα στοιχεία μας και αρνούμαστε να απαντήσουμε σε άλλες ερωτήσεις... (βιογραφική κατάσταση κατηγορούμενου κ.λπ.) ή να τις υπογράψουμε. Αρνούμαστε να δίνουμε δείγμα γραφικού χαρακτήρα. Μετά από αυτά, απαιτούμε να μας αφήσουν ελεύθερους, και αν όχι να μας δηλωθεί αν είμαστε κατηγορούμενοι. Αν είμαστε κατηγορούμενοι υπογράφουμε την έκθεση σύλληψης, αφού βεβαιωθούμε ότι σ' αυτή αναγράφεται η ακριβής ώρα σύλληψης.

Κατόπιν απαιτούμε να τηλεφωνήσουμε σε συγγενείς και στον δικηγόρο μας. ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΣΤΑΘΕΡΑ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΣΥΖΗΤΗΣΗ, ΚΑΤΑΘΕΣΗ κ.λπ. ΠΡΟΤΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΜΑΣ.

Η αστυνομία συχνά κάνει προανάκριση, και χωρίς εισαγγελική παραγγελία. ΤΟ ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΗΜΑ. Μπορούμε να καταθέσουμε μόνο με τη φράση «αρνούμαι τις κατηγορίες» και να το υπογράψουμε, ακόμα και αν δεν παρίσταται ο δικηγόρος μας.

Τέλος αμέσως το πολύ σε 24 ώρες πρέπει να οδηγηθούμε στον εισαγγελέα. Αν τώρα περάσει το 24ωρο και δεν έχουμε πάει στον εισαγγελέα, διαμαρτυρούμαστε έντονα και απαιτούμε σύμφωνα με το σύνταγμα να μας αφήσουν ελεύθερους.

ΣΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

Αν μας οδηγήσουν στον εισαγγελέα, πέραν του 24ωρου, διαμαρτυρούμαστε και εδώ έντονα, απαιτούμε να αφεθούμε ελεύθεροι και με τον δικηγόρο μας υποβάλλουμε ένσταση. Αν οδηγηθούμε εμπρόθεσμα, ο εισαγγελέας αποφασίζει αν θα ασκήσει δίωξη ή όχι. Από τη στιγμή που ο εισαγγελέας μας απαγγείλει την κατηγορία μπορεί: α) ή να μας αφήσει ελεύθερους, και να προσδιορίσει ρητή δικασίμο β) ή να μας παραπέμψει στο αυτόφωρο δικαστήριο (άμεσα ή το αργότερο σε 24 ώρες) γ) ή να διατάξει συμπλήρωση της προανάκρισης στο αστυνομικό τμήμα (οπότε ζητούμε να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι. δ) ή τέλος αν θεωρήσει ελλιπή τα στοιχεία να μας παραπέμψει στον ανακριτή για κύρια ανάκριση (άμεσα) οπότε λήγει και η συνολική διαδικασία του αυτόφωρου.

ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΡΙΗΜΕΡΗ ΑΝΑΒΟΛΗ (το δικαστήριο τη δίνει υποχρεωτικά). Ακόμα το δικαστήριο αποφασίζει για τη συνέχιση ή μη της κράτησης.

ΣΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΗ πάλι μπορούμε να ζητήσουμε τριήμερη (τουλάχιστον) προθεσμία για να απολογηθούμε (που μας δίνεται υποχρεωτικά). Μέχρι την απολογία μπορεί να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι. Μετά την απολογία στον ανακριτή. Ο ανακριτής μπορεί άμεσα (το πολύ σε 24 ώρες) σε συνεργασία με τον εισαγγελέα είτε να εκδόσει ένταλμα προφυλάκισης στα αδικήματα που ο νόμος το επιτρέπει, είτε μας αφήνει ελεύθερους (και να παραπέμψει την υπόθεση σε ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ).

ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΕ ΕΝΤΑΛΜΑ

Αν δεν συλληφθούμε επ' αυτοφώρο μπορεί να συλληφθούμε μόνο με το ένταλμα που θα πρέπει να μας επιδοθεί τη στιγμή της σύλληψης. Το ένταλμα σύλληψης πρέπει να έχει οπωσδήποτε το ονοματεπώνυμο, τη διεύθυνση και την περιγραφή μας, το έγκλημα για το οποίο κατηγορούμαστε, το άρθρο του, σφραγίδα και υπογραφή από τον ανακριτή και τον γραμματέα, αλλιώς είναι ΑΚΥΡΟ. Δεν μπορεί να εκδοθεί ένταλμα σύλληψης για εγκλήματα με ελάχιστο όριο ποινής κάτω από 3 μήνες.

— **ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ, ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΥ**

— **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ**

— **Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ**

Ομάδα «ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ» 28/8/86

συνέχεια από σελ. 11

σχέση με το επίμαχο περιεχόμενο, πως αυτό σπλώνει ανεξίτηλα την υπόληψή τους απέναντι στις δικαστικές αρχές, κι αποφασίζουν, για παραδειγματισμό και συνετισμό, να κάνουν ευρύτατα γνωστά τα προσωπικά τους συμπεράσματα από τη συγκεκριμένη μεμπτή — αφερέγγυα συμπεριφορά (των, κατά τ' άλλα, καλών κοριτσιών), είναι χρέος των καλών κοριτσιών ν' αποδεχτούν την τιμωρία και να μουν φρόνιμα σε καραντίνα. Γιά καλό δικό τους και του κινήματος. Γιά όσον καιρό χρειαστεί. Μέχρι ν' αποθεραπευτούν.

Από την άλλη μεριά, τα καλά κορίτσια σέβονται και κατανοούν τους λόγους των συντρόφων, όταν οι τελευταίοι κρίνουν πως δεν πρέπει να πληροφορηθούν τον οποιονδήποτε για την προσωπική τους προσαγωγή κι ανάκριση στην ασφάλεια. (Τα καλά κορίτσια, ιδιαίτερα όταν υποπέσουν σε παράπτωμα, δεν ζητούν και τα ρέστα από πάνω).

Τα καλά κορίτσια σέβονται τις εκφάνσεις κι εξάρσεις του πάθους των αρρένων συντρόφων, γιατί γνωρίζουν ότι «τα πάθη είναι ανθρώπινα, είναι αυθόρμητα, είναι ίσως — τα αχαλίνωτα πάθη — και ριζικά εξετρεμιστικά». (Κι αν υποθεθεί πως όλα τα πάθη, και δη τα ερωτικά, απαιτούν θύματα, τόσο το χειρότερο γιά τα θύματα).

Τα καλά κορίτσια δεν το παίζουν Πρωτοεπιπέδους Επαναστάτριες! Έχουν συνείδηση του βιολογικού τους προορισμού. Συναισθάνονται άριστα πως σ' όλες τις εξεγερσιακές περιόδους τα εκάστοτε καλά κορίτσια κήθισαν φρόνιμα στις κουζίνες και τις νοσηλευτικές μονάδες κι άφησαν τους άρρενες συντρόφους να βγάλουν τα φίδα απ' τις τρύπες.

Τα καλά κορίτσια ερωτεύονται συντρόφους (αναρχικούς — αντιεξουσιαστές) άπαξ. Κατόπιν δεν σπάνε ποτέ τους όρους του συμβολαίου στη σχέση τους με το σύντροφο, ιδιαίτερα αν οφείλουν σ' αυτόν τη μύησή τους στην κοινωνική δράση. (Φυσικά, τα καλά κορίτσια δεν χρησιμοποιούν ποτέ συντρόφους σαν διαβατήριο γιά να παρεισφύρουν στους επαναστατικούς κύκλους). Αν τύχει και διαψεύσουν τις προσδοκίες του (ερωτικού και κοινωνικού) συντρόφου, ή καταχραστούν της εμπιστοσύνης του, τα καλά κορίτσια αποσύρονται ντροπιασμένα και στιγμιαία. Αν φανούν ανάξια της εμπιστοσύνης του, εργάζονται και τεκνοποιούν (κατά βούληση) γιά τις ανάγκες του συντρόφου και του κινήματος.

Μετά απ' όλα αυτά, φυσικά, τα καλά κορίτσια πάνε καταξωμένα στον Παράδεισο. Τα κακά κορίτσια, βέβαια, πάνε οπουδήποτε και παντού. Και δεν είναι απορίας άξιο, που τα κακά κορίτσια, με τέτοια ξεπορτίσματα, μπορεί ν' αβρεθούν σε κανένα υπόνομο ή στο πυρ το εξώτερον. Οπωσδήποτε, το κνήγι των κακών κοριτσιών επιτρέπεται όλο το χρόνο. Και η λασπολογία κατά των κακών κοριτσιών και οι απειλές και οι βιαιοπραγίες δεν είναι παρά αναγκαία διεργασία (κινηματικής) εξυγίανσης. Ως γνωστόν:

«Η νύχτα έχει τη χαρά της, αλλά η πόρνη καίγεται. Το υπόλοιπο είναι η ιδέα».

Εκπρόσωπος του Συλλόγου Μαγισσών Θεσσαλονίκης

ΥΓ.: Το παραπάνω κείμενο δεν διανοήθηκε ποτέ να διεκδικήσει χιουμοριστικό χαρακτήρα. Ίσως λιγάκι γκροτέσκο. Ως εκ τούτου, οιαδήποτε μοιότητα με καταστάσεις της πεζής πραγματικότητας ή υπαρκτά πρόσωπα και γεγονότα, δέον όπως ΜΗ θεωρηθεί τυχαία.

Εξήντα άτομα από το Μάντσεστερ, Μπόλτον, Νότιγγχαμ και τη Γαλλία συγκεντρώθηκαν έξω από τη Γαπωνέζικη πρεσβεία στο Λονδίνο, στις 11 Αυγούστου, για να διαμαρτυρηθούν ενεργητικά ενάντια στη θανατική καταδίκη που επιβλήθηκε στον φιλοαναρχικό Κατσουίσα ΟΜΟΡΙ, πριν από 3 χρόνια.

Κάθε φορά που είναι αξιωματούχος έμπαινε ή έβγαζε από το κτίριο, τα συνθήματα όπως: «ΚΑΤΩ Η ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ», «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΜΟΡΙ», δυνάμωναν, ενώ φυλλάδια για τον ΟΜΟΡΙ μοιράζονταν στους διαβάτες. Μιά κρεμάλα εμφανίστηκε για τους γραφειοκράτες και τους μπάτσους που χαμογελούσαν: «Η αγχόνη δεν είναι για γέ-

Λευτερία στον ΟΜΟΡΙ

λια». Μιά προσπάθεια να εκτεθούν οι απαιτήσεις για την απελευθέρωση του ΟΜΟΡΙ εμποδίστηκε από τους αρμόδιους της πρεσβείας που αρνήθηκαν ν' ανοίξουν τις πόρτες στους διαδηλωτές. Το δημοφιλές τραγούδι των διαδηλωτών ήταν «Κρεμάστε τον Αυτοκράτορα κι όχι τον ΟΜΟΡΙ».

Την ίδια μέρα 30 άτομα εισέβαλαν στα γραφεία της JAL (Ιαπωνικές Αερογραμμές) στο Λονδίνο, κραυγάζοντας «Λευτεριά στον ΟΜΟΡΙ». Έσπασαν γραφεία και τα τερματικά κομπιούτερς ενώ πέταξαν προκηρύξεις και εξαφανίστηκαν. Αργότερα συνελήφθησαν 4 άτομα που όμως αφέθηκαν ελεύθερα γιατί δεν διαπιστώθηκε η συμμετοχή τους στην εισβολή.

Ο ΟΜΟΡΙ συνελήφθη 10 χρόνια πριν, στις 10 Αυγούστου 1976, σε σχέση με μία βομβιστική επίθεση εναντίον ενός κυβερ-

νητικού κτιρίου στο νησί ΧΟΚΑΙΝΤΟ της Ιαπωνίας που έγινε το Μάρτη του 1976.

Παρόλο που δεν υπήρχαν καθόλου αποδείξεις εναντίον του, ο ΟΜΟΡΙ, παραπέμφθηκε σε δίκη το Φλεβάρη του 1977 και (σε μία δίκη που κράτησε 6 χρόνια) καταδικάστηκε σε θάνατο το Μάρτη του 1983.

Τόσο οι αντικρατικές ιδέες του ΟΜΟΡΙ όσο και το γεγονός ότι κτύπησε το δικαστή στην αρχή της δίκης του είναι οι αιτίες που τον καταδίκασαν σε θάνατο με σκοπό να του κλείσουν το στόμα για πάντα. Ο ΟΜΟΡΙ προσφεύγει ενάντια στη θανατική ποινή που του επιβλήθηκε στο Ανώτερο δικαστήριο του Σαπόρο (πρωτεύουσα του Χοκκάντο). Ο ΟΜΟΡΙ κρατείται εκεί. Η προσφυγή θα εξετασθεί σ' ένα χρόνο περίπου. Εάν η προσφυγή απορριφθεί — πράγμα πολύ πιθανό — η υπόθεση του Ο-

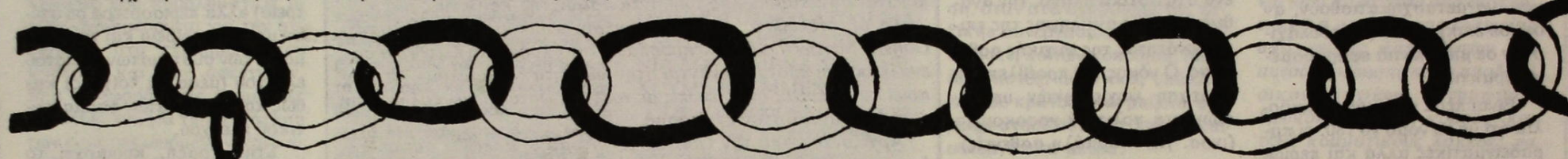
ΜΟΡΙ θα εισαχθεί στο Ανώτατο δικαστήριο του ΤΟΚΥΟ. Εάν το Ανώτατο Δικαστήριο επικυρώσει τη θανατική ποινή — ξανά κάτι το πολύ βέβαιο — ο ΟΜΟΡΙ θα δολοφονηθεί από το κράτος περίπου σε 3 χρόνια από τώρα.

Μερικές ομάδες υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ υπάρχουν στην Ιαπωνία και άλλες δημιουργούνται κάθε τόσο. Η βασική ομάδα υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ βρίσκεται στο ΤΟΚΥΟ. Αποτελείται από Αναρχικούς και μη. Συναντιούνται κάθε 10 μέρες για να εξετάσουν την κατάσταση και να βοηθήσουν στην έκδοση του μνηϊατικού φυλαδίου.

Στις 15 Μάρτη 1986, έκαναν δημόσια συγκέντρωση 70 ατόμων και στις 29 Μάρτη έκαναν πικετοφορίες έξω από το υπουργείο Δικαιοσύνης στο Τόκυο, μαζί με άλλους υποστηρικτές των «5 του Τόκυο» — μία ομά-

δα 5 αντιμπεριαλιστών που οδηγούνται στο θάνατο, κατηγορούμενοι ότι ανήκουν σε ένοπλη ομάδα (Αντιιαπωνικό Ένοπλο Μέτωπο της Ανατολικής Ασίας). Η Γυναίκα του ΟΜΟΡΙ ΚΥΟΚΟ, (που παντρεύτηκε τον ΟΜΟΡΙ το 1985), είναι ενεργητικό μέλος μίας ομάδας υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ στο Σαπόρο. Κάνουν κάθε μήνα πορεία διαμαρτυρίας στην πόλη. Υποστηρικτές του ΟΜΟΡΙ υπάρχουν στην Οζάκα και το ΚΥΟΤΟ.

Στις 12 Αυγούστου έγινε πικετοφορία με επιτυχία έξω από το Γαπωνέζικο προξενείο στη Νέα Υόρκη, σε ένδειξη συμπαράστασης στον ΟΜΟΡΙ. Η πικετοφορία οργανώθηκε από την Workers Solidarity Alliances Συμμαχία για την Εργατική Αλληλεγγύη. Αμερικάνικο τμήμα της IWA (Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνής) (Μετάφραση από τη BLACK FLAG)

Μπάτσοι της Columbia προωθούν την καταστολή καθώς οι Μαύροι διεκδικούν τους δρόμους

νας αρχηγός της αστυνομίας διάταξε να σβηστούν τα φώτα του δρόμου και δίνοντας πέντε λεπτά στους διαδηλωτές να διαλυθούν, προειδοποίησε: «Αν αντισταθείτε, θα χρησιμοποιήσουμε χημικές μεθόδους». Ενώ παρέλυναν δίπλα στους διαδηλωτές, φορώντας όλες τις εξαρτήσεις για την αντιμετώπιση ταραχών, οι μπάτσοι ρίξαν καπνογόνα βόμβες στο πλήθος. Καθώς ο κόσμος υποχωρούσε, οι γραμμές της αστυνομίας ανασυγκροτήθηκαν και διατάχθηκαν να «καθαρίσουν» τα πεζοδρόμια. Κάποιος που αρνήθηκε να φύγει υπέστη ένα... αβρότατο «κεφαλοκλειδώμα» και συνελήφθη. Για τις επόμενες δύο ώρες οι αστυνομικές ορδές σάρωναν εξονυχιστικά τη γειτονιά ριχνοντας δέσμες φωτός από προβολείς σ' ό,τιδήποτε κινιόταν. Από μία ντουνούκα ακούγονταν διαρκώς διαταγές: «Μπίτε μέσα!»... «Κλείστε τις πόρτες σας και τα παράθυρα!». Η σκη-

νή θα μπορούσε να διαδραματίζεται στη Νότια Αφρική ή σ' οποιοδήποτε αστυνομικό καθεστώς. Αλλά συνέβαινε εκεί, στον «δημοκρατικό» «πολιτισμένο» Καναδά. Οι κάτοικοι άρχισαν ν' αντιστέκονται και να μάχονται όταν οι αστυνομικοί προσπάθησαν να πάρουν πίσω ένα κλεμμένο ποδήλατο. Πέτρες, τούβλα και μπουκάλια εκσφενδονίζονταν στα περιπολικά, καταστρέφοντας εφτά απ' αυτά. Το πλήθος δεν ήταν απλά θυμωμένο για το κλεμμένο ποδήλατο.

Η συστηματική οικονομική αποστέρηση και η ρατσιστική προκατάληψη που είναι πολύ φανερά μέρη της κοινωνίας της Κολούμπια, οξύνθηκαν από τα καθημερινά βασανιστήρια νέγων από τους μπάτσους. Ο παλπούς της Κιμ Λίνζυ (μιάς νέας γυναίκας που σκότωσαν οι μπάτσοι πέτσι το καλοκαίρι) περιέγραψε σε μία πρόσφατη συνέντευξη τα είδη του εξευτελισμού που υπέστη η Κιμ στα χέ-

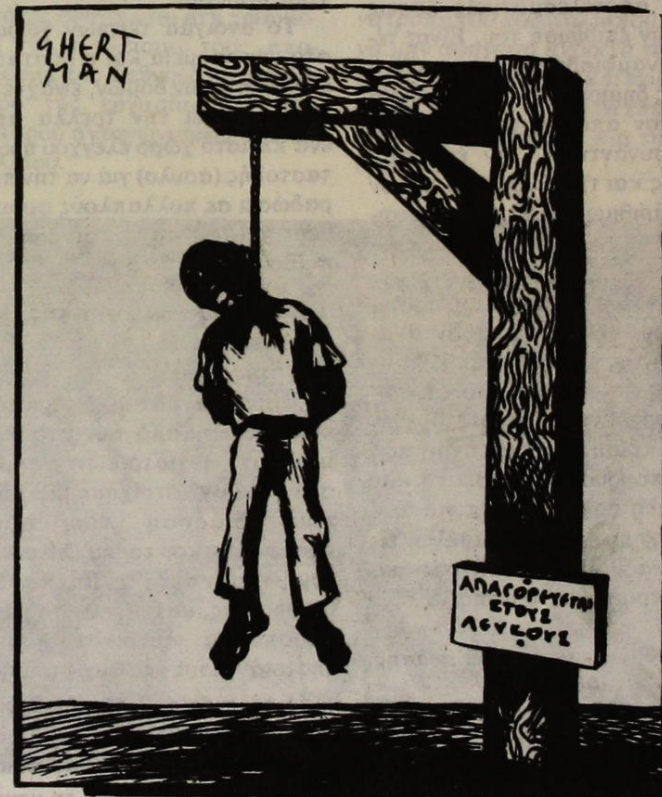
ρια της αστυνομίας — διαρκείς έρευνες και βασανιστήρια.

Η αυξημένη αστυνομική παρουσία στη γειτονιά Τρίνιτυ αυτό το καλοκαίρι έχει, προφανώς, μόνο οξύνει τη δυσαρέσκεια. Όπως δήλωσε ένας ειδικός της α-

ναμόρφωσης στη γειτονιά «Το πρόβλημα εδώ είναι χρόνιο. Δεν σέβονται καθόλου την αστυνομία». Η αστυνομία απλά κατέδειξε γι' άλλη μία φορά γιατί δεν αξίζει κανένα σεβασμό. (Μετάφραση από το Anarchy)

Στα τέλη του Ιούλη, σε μία μαύρη συνοικία της πόλης έγινε μία διαδήλωση ενάντια στο Απαρτχάιντ. Κατά τη διάρκειά της έ-

συνέχεια σελ. 11

σμηναίει αυτή η επανάσταση. Κυρίαρχος, ένας κώδικας ηθικής όπου οι χείριστες απ' τις παραδοσιακές αλλοτριωμένες «αξίες» έχουν το θρόνο τους και τίποτα δε φαίνεται να μπορεί να τις κλονήσει. Εδώ η συκοφαντία, εδώ η αβάστατη ελαφρότητα στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται φήμες με σοβαρότατες συνέπειες για την ύπαρξη, ενός τουλάχιστον κάθε φορά. Εδώ το θάψιμο της οικειότητας και της οποιασδήποτε υποτιθέμενης φιλίας προκειμένου να μη διαταραχθεί η (έστω και φανταστική καμιά φορά) άτυπη εξουσία. Εδώ η συνειδητή διάδοση ψευδών φημολογιών, εδώ οι γνωστές και παλαιότερες χρησιμοποιούμενες σταλινικές τακτικές, εδώ ο εξοστρακισμός και το θάψιμο των διαφωνούντων (ιδιαίτερα αν είναι γυναίκες!). Ποιός αμφισβητεί το μικρό (ή μεγάλο;) Στάλιν που έχει μέσα του, ποιός ξέρει τί σημαίνει και μέσα από ποιά διαδικασία μεταφέρεται στις διαπροσωπικές σχέσεις ο μικρός (ή μεγάλος) Στάλιν που έχει μέσα του; Τί το πλέον μικροπρεπές απ' το ν' αρνείσαι το φιλικό χέρι ανθρώπου στον οποίο έχεις ήδη συνειδητά κάνει κακό και ξέρεις πως το γνωρίζεις και το ξεπερνά γιατί η ηθική του είναι πολύ πιο ανθρώπινη; Τί το πλέον Νετσαγιεφικό απ' το να ξέρεις πως κάποιος λέει την αλήθεια, και να ενεργησεις όλους τους

πιθανούς τρόπους προκειμένου να πείσεις τον περίγυρο πως λείει ψέμματα! Και που είναι το οριακό σημείο του προβλήματος που ξεχωρίζει ό,τι στηρίζεται σε προσωπικά απωθημένα και ό,τι σε γεγονότα ευρύτερης σημασίας; Ποιός θ' αξιολογήσει σωστά τη στάση ανθρώπων, που εκμεταλλεύονται την εξουσία σου και τη συνέπεια στις προσωπικές σου αρχές, ξέρουν πως δεν θα διαπομπεύσεις ό,τι σου εμπιστεύτηκαν σε φιλικότερους καιρούς, και συκοφαντούν και ψευδολογούν ασύστολα; Ποιός θα κρίνει τις συνειδητά εξουσιαστικές τακτικές ανθρώπων που με την πρακτική τους και ενίοτε με τις αντιδραστικές αντιλήψεις τους καμιά θέση δεν έχουν στον χώρο που θέλεις να αισθάνεται και να είναι ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας; Ποιός θ' αμφισβητήσει τους αυτοχρισμένους ορθόδοξους πατριάρχες της αναρχίας, που ακολουθώντας για χρόνια την τακτική του διαχωρισμού, δημιούργησαν το δικό τους γήπεδο, στο οποίο όποιος αντιρρησίας παρενυθεί, χρίζεται αιρετικός κι αμφισβητείται η παρουσία του; Ποιός θ' αντιδράσει στην απάνθρωπη βαρβαρότητα που θέλει, άνθρωποι κατά το δυνατόν συνεπείς με τον εαυτό τους και την ιστορία τους να χρειάζεται να λογοδοτήσουν για όσα έζησαν απ' την ώρα της γέννησής τους, κι αν έχουν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια να μην το κάνουν, απλώς να επεμβαίνουν συκοφαντίες, που

μένουν ως λάσπες που είναι, κολλημένες στο ανύπαρκτο επίπεδο συντροφικότητάς μας. Ποιός θ' αμφισβητήσει τις από χρόνια παγιωμένες άρρωστες αντιλήψεις και ποιος θα δημιουργήσει κάποτε την προσωπική του αντίληψη στο ζήτημα της συντροφικότητας; Ποιός θα κοπιάσει, και θα υποχωρήσει, και θα προσπαθήσει να στήσει ανθρωπινότερες σχέσεις, πέρα από γκέτο και διαχωρισμούς. Ποιός θα βγάλουν τη σκέψη τους απ' την χρόνια αδράνεια, ποιός θα δούν με μάτι αυτοκριτικό την ανωριμότητά τους, και πως ακριβώς μεταφράζονται όλα αυτά;

Και μες την τόση διάλυση, πως θα εντοπιστούν οι χαφιέδες κι οι προβοκάτορες που, ποντάρνοντας στις ρημαγιμένες κι εύθραυστες σχέσεις μας, κάνουν τη δουλειά τους και με το παραπάνω, αποφέροντας περισσότερη διάλυση και διαιωνίζοντας τον φαύλο κύκλο!

Αν δεν είναι αυτή η καταστολή εκ των έσω, μήπως είναι οι δηλώσεις του Δροσογιάννη; Αν αυτός ο φασισμός στη ζωή μας δεν είναι καταστολή, μην είν' οι κόμποι και τ' άσπαρτα ψηλά βουνά; Δε λέω για κάτι που πρέπει να γίνει πριν ή μετά όμως αν παράλληλα με την οποιαδήποτε συνέπλη στις αρχές της πρακτικής, δεν αμφισβητείται κι ολος αυτός ο αυταρχισμός κι η ανευθυνότητα που μεταφέρουμε κι ενσάρκωνουμε, κανείς δεν μπορεί ν' αυτο-

χαρακτηρίσει τον εαυτό του «ενάντια σε κάθε μορφή εξουσία».

Νοσφρές προοπτικές, για ένα χώρο που κουβαλάει την αρρώστια του, όπως ο σαλλίγκαρος το σπίτι του. Ανασφάλεια στην αμφισβήτηση και στο ξεπεράσμα της σχιζοφρένειας, φόβος για το καινούριο που θα 'ναι αναγκαστικά καθαρότερο και δύσκολο.

Ίσως είναι κειρός να ξαναθυμηθούμε τον Λοτζου, να ξαναρίξουμε τα μαλλιά μας πίσω, να φορέσουμε το ματωμένο πρόσωπο ανάποδα. Καιρός να πάγουμε να σβήσουμε από μόνοι μας τις όποιες προοπτικές ανοίγονται μπροστά μας, κι αυτή νά 'ναι η μόνη αυτοδικία μας.

Αυτό φαντάζει ένα γενικόλογο κείμενο (πόσες συγκεκριμένες ερμηνείες επιδέχεται όμως!). Πόσο πιο ειδικό μπορεί να είναι ένα κριτικό κείμενο σε μία εφημερίδα. Όσοι βλέπουν απλοϊκά τη ζωή και την κίνησή τους, θα τα βρουν ακατανόητα όλα αυτά και ανυπόστατα. Αυτοί, ελάχιστα μ' ενδιαφέρουν. Πρόθεσή μου δεν είναι κανένα εννοτικό κάλεσμα. Δεν είναι καν ένα κάλεσμα. Φαντάζομαι (όσο κι αν θέλω να αισιοδοξώ) πόσο άχρηστο και δίχως ελπίδες είναι ένα τέτοιο κείμενο σε τέτοιους καιρούς που κανείς δεν θέλει να δει τίποτα. Όψωμεν. Η ιστορία γράφεται και από ανυπολόγιστους παράγοντες. Όποιος είναι σκεπτόμενος και το δει λέξη

προς λέξη, θα καταλάβει πως τα συμπεράσματα που θ' αποκομίσει δεν είναι παρά προτάσεις για συγκεκριμένη πρακτική, καθοριζόμενη και εμπλουτιζόμενη από τις κατά τόπο και χρόνο εκάστοτε συνθήκες.

Μ' αρέσει να ελπίζω πως οι πράξεις θ' αρχίσουν να δείχνουν τη νέα ουσιαστική κατεύθυνση, ακόμη κι αν πρόκειται για πράγματα που γίνονται από λίγους. Βέβαια ο εμφύλιος συνεχίζεται, κι η αυτοάμυνα είναι ανάγκη για όλους, όμως ο θόρυβος των όπλων μας άρχισε να παραγίνεται ενοχλητικός, και σε λίγο θ' αρχίσει να βρωμά σαν πτώμα.

Συντροφίσα απ' το Βορρά, που οργανικά πιά, δεν ανέχεται τις παρεξηγήσεις, και την αρρώστεια.

Ψυχιατρική αλά Ιταλικά

«Από την άρνηση του ελέγχου στον έλεγχο της άρνησης»

Όταν τέθηκε σε ισχύ, ο νόμος Νο 180 (το Μάη του '78), πολλοί σκέφτηκαν, ότι κατά κάποιον τρόπο, στοιχεία ουτοπίας, θα μπορούσαν να βαρύνουν πάνω σε μια αληθινή πορεία θετικής αλλαγής της πραγματικότητας. Ακόμα κι αν αυτό πέρναγε από τους νόμιμους δρόμους.

Αυτά τα σπέρματα της ουτοπίας, υπήρχαν, και θα μπορούσαν να σημειωθούν ιδιαίτερα, στην κατάργηση των ασυλων για ψυχασθενείς και στην αντιμετώπιση της τρέλλας περισσότερο σαν ασθένειας παρά σαν επικινδυνότητα.

Σκεφτόταν κανείς ότι αυτά τα στοιχεία, που ήταν χαρακτηριστικά της μεθόδου «Basaglia-να», (της άρνησης του ελέγχου), θα μπορούσαν, μέσω και χάρη του μεταρρυθμιστικού αυτού νόμου, να μετασχηματισθούν, αν όχι σε επικρατέστερη, τουλάχιστον σε μία πλατιά εφαρμοσμένη πρακτική.

Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία ότι με το νόμο νο 180, οι παραδειγματικές αλλά και περιορισμένες εμπειρίες των Gorizia, Triest, Palerme, βρήκαν καινούργιους χώρους εφαρμογής. Είναι επίσης πέρα από κάθε αμφιβολία ότι αυτός ο νόμος βοήθησε το όργανο της ψυχιατρικής καταστολής, να βρει γρήγορα αποτελεσματικές λύσεις για την επιβίωσή του. Είναι τέλος αναμφισβήτητο ότι αυτός ο νόμος δημιούργησε την ευκαιρία και τον απαραίτητο χώρο για την συνάντηση, την έκφραση καθώς και την επιβεβαίωση των πολυάριθμων αλλά και μειωμένων «αντι-ιδρυματικών» πρακτικών.

Η «Ψυχιατρική Επιστήμη», τόσο σαν θεωρητική αντανάκλαση της κατασταλτικής πρακτικής του άσυλου, όσο και σαν λειτουργία της εξουσίας, βρέθηκε σε κρίση από τη στιγμή που δεν μπορούσε να δώσει το κατάλληλο εργαλείο είτε για τον μετασχηματισμό των ασύλων είτε για τους νέους στόχους της ψυχιατρικής αντίληψης.

Οι ενθουσιασμοί μιάς φάσης «άμπωτης»

Το άνοιγμα ενός καινούργιου μετώπου πάλης ενάντια στην εξουσία, το μέτωπο της απελευθέρωσης «των φτωχών και των τρελλών», συναίσθημα ή σύμβολο αυτής της «Ελευθερίας για όλους», πυροδότησε ελπίδες, σχέδια και ενθουσιασμούς. Ενθουσιασμοί που υπήρξαν τόσο μεγάλοι, όσο πολυάριθμοι ήταν οι απώλειες στα άλλα μέτωπα (η εργατική επίθεση στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και η πάλη των μαζών για την ανακατανομή των κοινωνικών αγαθών π.χ.).

Σ' αυτή τη φάση της άμπωτης, υπήρξαν ακόμα και μερικοί που σκέφτηκαν, ότι ήταν αναγκαίο, να κατοχυρωθεί από ένα νόμο, ο ελευθερωμένος χώρος, μέσα κι ενάντια στο άσυλο, για να σιγουρευτεί η συνέχιση μιάς απελευθερωτικής πορείας που μπόρεσε να τραβήξει (ευαισθητοποιήσει) μιά τόσο πλατιά μάζα (εργάτες, γυναίκες, φοιτητές).

Συμπερασματικά, ένας ψυ-

χαναλυτής θα έλεγε ότι ο νόμος 180 παρότρυνε πολλαπλές και έντονες «επενδύσεις».

Το να κάνουμε σήμερα (1984), ένα απολογισμό αυτών των ελπίδων των σχεδίων και των ενθουσιασμών, είναι σίγουρα πρόωρο. Είναι πάντως δυνατό να σκιαγραφήσουμε το προφίλ των κυριότερων σταδίων (φάσεων) που ακολούθησε η ψυχιατρική μεταρρύθμιση.

Το μπλοκάρισμα των νέων εισαγωγών ψυχασθενών στα άσυλα, επιτάχυνε προφανώς την πτωτική τάση (που προϋπήρχε του νόμου) τους αριθμούς των εγκλεισμένων ασθενών. Δίπλα σ' αυτό το δοσμένο ένα άλλο φαινερώνεται, σχετικό με την κατάρρευση των υποχρεωτικών υγειονομικών αγωγών (π.χ. επιβεβλημένος εγκλεισμός).

Αυτή η πτώση εκφράζει, σ' ένα στατιστικό πλάνο, την αναθεώρηση της αντίληψης της επικινδυνότητας της ψυχικής ασθένειας. Ο νόμος 180 πρόβλεπε τη σύσταση ψυχιατρικών υπηρεσιών στα πολιτικά νοσοκομεία (:νοσ. για «νορμάλ» ασθενείς), και την ίδρυση εξωνοσοκομειακών δομών (κέντρο ψυχικής υγιεινής, κοινοτικές εστίες, οικογενειακές εστίες κ.ά.), προσποιούμενος έτσι την επί τόπου παρουσία καθώς και την αποκατάσταση της υποδοχής των ψυχικά ασθενών.

Το άνοιγμα τέτοιων χώρων στα νοσοκομεία και η σύσταση εναλλακτικών δομών, έψαχνε να απομακρύνει την τρέλλα από ένα κλειστό χώρο ελέγχου ή καταστολής (άσυλο) για να την παραδώσει σε πολλαπλούς φορείς θεραπείας και κοινωνικοποίησης.

Το φίμωμα της ψυχικής δυσφορίας

Στην πραγματικότητα, στον πολλαπλασιασμό των νοσοκομειακών ψυχιατρικών υπηρεσιών δεν αντιστοιχίσε μιά ισότιμη διάδοση του εξωνοσοκομειακού τομέα. Μερικοί ερμήνευσαν αυτή τη, μη ύπαρξη ισορροπίας, καταγγέλοντας μιά προσπάθεια «ιατροκοποίησης» της απάντησης της ψυχιατρικής.

Η τελευταία, υπερενισχύοντας τις απάτες γύρω απ' την ψυχική ασθένεια, και παράγοντας καινούργιες, φανέρωνε τη μεγάλη «αποτελεσματικότητα» και ορθολογισμό της ψυχιατρικής αντίληψης. Στην πραγματικότητα, αυτό το φαινόμενο, πρέπει μάλλον να ερμηνευτεί σαν συγκεκριμένη εκδήλωση της συρροής να επαναφερθεί η έκφραση της δυσφορίας, σε καθορισμένες πορείες (διαδρομές), όπου εγχειρούν όργανα ελέγχου και καταστολής, λιγότερο στοιχειώδη απ' αυτά του άσυλου. Οι νοσοκομειακές ψυχιατρικές υπηρεσίες, χρησιμοποιώντας τη συνηθισμένη απάτη της ομογένειας της ψυχικής ασθένειας με τις άλλες ασθένειες, έβαλαν σ' εφαρμογή μιά πρακτική που επικαλείται και αναμορφώνει τις μεθόδους του άσυλου, όπως: ο διαχωρισμός, η απομόνωση του ασθενούς καθώς και η χρήση «τεχνικών» όπως ηλεκτροσόκ, ψυχοφάρμακα. Όλα αυτά είχαν σαν σκοπό το φίμωμα της ψυχικής δυσφορίας και όχι βέβαια την

κατανόηση και την κάλυψη των ανθρώπινων και κοινωνικών αναγκών που την υποκινούν.

Πάντως, αυτή η λύση του προβλήματος δεν μοιάζει να είναι η καλύτερη (για το σύστημα) μιάς και στοιχίζει πολύ περισσότερο (μιά μέρα σε τέτοιο νοσοκομείο στοιχίζει περίπου 150.000 λίρες) από τις παραδοσιακές μεθόδους (μιά μέρα στο άσυλο: 80.000 λίρες).

Σίγουρα πάντως, ο άλλος τρόπος απάντησης (εναλλακτι-

δοχών ή της στέγης; Πόσες σχιζοφρενικές αντιδράσεις οφείλονται στην αποτυχία της προσπάθειας για σταθεροποίηση μιάς προσωπικής αυτονομίας μέσα σ' ένα κόσμο όπου οι σχέσεις εξάρτησης μοιάζουν να είναι οι μόνες δυνατές;

Από δω πηγάζει η αναγκαιότητα για την εξουσία να καταρτίσει σχέδια προορισμένα να ορίσουν με πολύ πιο πλατύ τρόπο την έννοια του ψυχιατρικού φαινομένου, με όρους μεγάλης

«Η ελευθερία είναι θεραπευτική»

Τόν Αύγουστο του 1980 πέθανε στη Βενετία ο Franco Basaglia. Αγωνίστηκε, σ' όλη του τη ζωή, για τον μετασχηματισμό της Ιταλικής ψυχιατρικής, και ιδιαίτερα, ενάντια στη «λογική» του άσυλου καθώς και για την ανάληψη (συνειδητοποιημένη αντιμετώπιση) από το λαό των προβλημάτων της τρέλλας.

Γι' αυτόν «Ένας ψυχικά αρρωστος είναι πριν απ' όλα ένας άνθρωπος χωρίς κοινωνική δύναμη, χωρίς οικονομική και δικαιοπρακτική ικανότητα: ένας άνθρωπος υποταγμένος στην αρνητική και απροβληματική κατάσταση της απλής παρουσίας, που χρησιμοποιείται σαν καμουφλάζ των αντιφάσεων της κοινωνίας μας».

Το '61, ανέλαβε τη διεύθυνση του ψυχιατρικού νοσοκομείου της Gorizia. Με την ομάδα του προσπαθεί την «κοινοτική ελευθερία σαν εναλλακτική πρόταση ενάντια στην ωμότητα του άσυλου». Θεσμοποιεί καθημερινές συνελεύσεις με τους αρρωστους. Διευκολύνει την έκρηξη ενάντια στον εγκλεισμό.

Αρχίζοντας από την Gorizia, το κίνημα θ' απλωθεί και σε άλλους χώρους: Αρέζο, Τριέστη, Παλέρμο κ.α. Ένα κίνημα περισσότερο κοντά στους πρακτικούς της ψυχιατρικής παρά στους θεωρητικούς της. Ένα κίνημα που θα αποτελέσει το '73 την οργάνωση «Psichiatria Democratica», προσπαθώντας να συνδέσει τον αγώνα των αρρωστων με αυτόν της εργατικής τάξης και χωρίς να διστάζει να χρησιμοποιήσει μια πολιτική γλώσσα η P.D που αριθμούσε πάνω από 1500 μέλη, δεν αρνιόταν την ιδέα των πραγματικά αγωνιστικών παρεμβάσεων (μίτιγκς, λαϊκές κινητοποιήσεις κ.α.).

Βεβαιώνοντας ότι «Ο αρρωστος είναι επίσης ένας αποκλεισμένος καθώς και αντικείμενο τουκοινωνικού στιγματισμού», βάζοντας μπροστά συγκεκριμένες πρακτικές, αρνούμενη τους θεωρητικούς διαχωρισμούς, η P.D. πέτυχε τη γέννηση μιάς νέας νομοθεσίας ιδιαίτερα «επαναστατικής». Στις 13 Μαΐου '78, ένας νόμος, θέτει σε ισχύ, περιφερειακά υγειονομικά μέτρα, μπλοκάρει κάθε νέα εισαγωγή σε ψυχιατρικό άσυλο και σταματά ακόμα και το χτίσιμο καινούργιων ασύλων, πράγμα που χαρακτηρίστηκε σαν εξαιρετική καινοτομία.

Περισσότερα μπορούμε να μάθουμε διαβάζοντας δύο βιβλία του Basaglia τα: «L' Institution en Négation» (Σύσταση στην Άρνηση) εκ (Seuil 1970), «Qu' est - ce que la Psychiatrie?» (Τι είναι η Ψυχιατρική) εκ (PUF 1977) καθώς και την εργασία του Jean - Luc Metzger «Psichiatria Democratica: L' expérience italienne, εκδ. (Scarabee - Cemea 1980).

κός τομέας) που εφαρμόστηκε απ' το σύστημα, είναι απ' την σκοπιά των αναγκών του αρρωστού, ο πιο οικονομικός όλων.

Παρ' όλ' αυτά, παραδόξως, η εξουσία τον εγκατέλειψε, με δραματικές συνέπειες.

Σ' ένα κόσμο εξαρτήσεων

Χιλιάδες ασθενείς ζουν χωρίς κανένα εισόδημα, με απολαυές γύρω στις 90.000 λίρες το μήνα (από βοήθειες), χωρίς να μπορούν να υπολογίζουν σε οικογενειακή υποστήριξη αλλά ούτε και στις περιφερειακές υπηρεσίες που δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτούς, είτε καταλήγει σε φυλακές ή δικαστικά άσυλα είτε τροφοδοτεί τις εθνικές στατιστικές για τις αυτοκτονίες.

Περιορισμένη στη φυλακή ή στο άσυλο η διαχείριση του ελέγχου και της ψυχιατρικής καταστολής είναι μειωτική σε σχέση με τις πραγματικές διαστάσεις του προβλήματος της ψυχικής δυσφορίας. Το φαινόμενο αυτό είναι αντιπροσωπευτικό ενός μαζικού προβλήματος και μιά άμεση εκδήλωση, σε ατομικό επίπεδο, μιάς συλλογικής δυσφορίας υπαρκτής και κοινωνικής. Πόσοι κλονισμοί οφείλονται στο χάσιμο της δουλειάς, των απο-

καταστολής και ελέγχου!

Από δω πηγάζει, το επείγον, να επιβληθεί η «ανάγκη» για απεριορίστο εγκλεισμό!

Αυτή η αίσθηση του επείγοντος, συντηρείται από την «επιστημονική θεωρία» από το αναπόφευκτο της εξέλιξης ως την «τρέλα» ενός κάποιου ποσοστού ανθρώπων που άλλωστε δεν ανήκει στο στρατόπεδο της ψυχιατρικής επέμβασης όπως: ανάρπρητο κάθε είδους, απροσάρμοστοι, αρτηριοσκληρωτικοί κ.α.

Γι' αυτούς, ούτε εννιά αναθεωρήσεις του νόμου 180 δεν θα πετύχουν άλλο πράγμα απ' το να αναπαράγουν τη λογική του άσυλου.

Οι όροι της ταξικής πάλης

Αλλά πολύ πιο πριν διατυπωθεί μιά πρόταση αναθεώρησης του νόμου 180, η εξουσία τον έχει μετασχηματίσει πλατιά για να τον ξεγυμνώσει ή να τον απαλλάξει από τα προοδευτικά του στοιχεία. Ας σκεφτούμε, την αναθεώρηση (που ήδη έχει πραγματοποιηθεί σε πολλούς τοπικούς νόμους) της ψυχιατρικής παρέμβασης, είτε μέσω της ξαναχρησιμοποίησης ασύλων απλώς ξαναβαφτισμένων (του στυλ οίκος αναπαύσεως, χώρος βοήθειας για χρόνιες αρρώστιες

κ.τ.λ.), είτε μέσω της συγκεντροποίησης των υγειονομικών ψυχιατρικών προϋπολογισμών για τις νοσοκομειακές υπηρεσίες εις βάρος των περιφερειακών εναλλακτικών υπηρεσιών.

Οι δαπάνες για ψυχοφάρμακα δεν αυξήθηκαν τόσο σε σχέση με την αύξηση της ψυχιατρικής συχνότητας (:αύξηση του αριθμού των ασθενών στα ψυχιατρεία) αλλά περισσότερο σε σχέση με την ακρίβεια και το δυνάμωμα των συστημάτων κλειστού ελέγχου (μέσα σε τοίχους) καθώς και συστημάτων φαρμακευτικού ελέγχου.

Στην πράξη, κυριαρχεί το κριτήριο, βάση του οποίου δεν λογαριάζουν τα έξοδα προκειμένου να ενισχύσουν τα συστήματα ελέγχου και ψυχιατρικού εγκλεισμού, αλλά αρνούνται κάθε χώρο σε κάθε προσπάθεια που φιλοδοξεί να απομακρύνει την ψυχική δυσφορία από κλειστούς και στατικούς διαδρόμους και να την οδηγήσει σε κοινωνικές πορείες, οι οποίες βέβαια έχουν διαμάχες, αλλά είναι πολύ πιο δυναμικές και ανοιχτές.

Απ' τη μιά μεριά, όλ' αυτά, ξαναβάζουν ριζικά υπό σκεπή τις ψευδαισθήσεις εκείνων που πίστευαν ότι θα αρκούσε ένας νόμος για να προστατέψει τους νέους χώρους που είναι ανοιχτοί σε εναλλακτικές και αντι-ιδρυματικές πρακτικές.

Απ' την άλλη, ξαναμπάνει το θέμα της θεώρησης της ψυχιατρικής σαν αναπόσπαστο μέρος της γενικότερης πορείας για την απελευθέρωση των μαζών. Το θέμα τίθεται λοιπόν σε όρους ταξικής πάλης και μετασχηματίζεται από τον τρόπο που η τελευταία (ταξ. πάλη) διαμορφώνεται σήμερα στην Ιταλία.

Συγκεκριμένα αυτό θέλει να πει, ότι μιά μάχη ενάντια στις περιτολές δαπανών ή για την ανάπτυξη των υπηρεσιών, αν περιορίζεται μέσα στα νόμιμα πλαίσια της υγειονομικής μεταρρύθμισης ρισκάρει να φιλτραριστεί και να αλλοιωθεί, και τελικά να παράγει ένα δίκτυο νεο-ιδρυματικών δομών ελέγχου και κράτησης δημιουργώντας έτσι μιά ομάδα πιο εξαρτημένη, σ' ένα γενικό φόντο μίζερποίησης της ζωής.

Τελικά το ρίσκο που παραμένει είναι αυτό του περάσματος από την άρνηση του ελέγχου στη δημιουργία ελέγχου της άρνησης.

Pasquale Mazaotra
Πηγή AGORA No 20

απεργία πείνας

Στις 18 Οκτώβρη ο Νίκος Τσουβαλάκης συμπληρωσε 36 μέρες απεργίας πείνας. Το κράτος οδηγεί με την αναλγησία του έναν ακόμα φυλακισμένο στο θάνατο. Συμπάρασταση στον απεργό πείνας Ν. Τσουβαλάκη!
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ — ΚΑΤΑΓΕΛΙΑ

πή τους για τον εισαγγελέα. **ΚΑΤΑΓΕΛΟΥΜΕ:**
 Τον ξυλοδαρμό που υπέστησαν οι σύντροφοί μας από 30 περίπου μπάτσους που βρίσκονταν στο προαύλιο της ασφάλειας.
 Τη συνεχή καταπάτηση των πιό στοιχειωδών ανθρώπινων δικαιωμάτων καθ' όλη τη διάρκεια της σύλληψής τους.
 Την απόδοση των κατηγοριών πριν ακόμη φτάσουν στην ασφάλεια.

Στις 27 Σεπτέμβρη στις 2π.μ. 5 σύντροφοί μας (Τσουβαλάκης) Θόδωρος, Τσουβαλάκης Γιάννης, Μπριτζολάκης Μανώλης, Μήλας Δημήτρης, Κωσταράκης Μιχάλης) συλληφθήκανε στην Ιπποκράτους την ώρα που έκαναν αφισοκόλληση, από 7 περιπολικά και μία διμοιρία των ΜΑΤ.
 Η εντολή για τη σύλληψή τους δόθηκε από το γενικό διευθυντή Ζαφειρή, καθώς και η παραπομ-

Ο εισαγγελέας τους παρέπεμψε στο αυτόφωρο διαβάζοντας μόνο τις δικογραφίες και αποδίδοντάς τους τις κατηγορίες: Παράνομη αφισοκόλληση και περιύβριση αρχής μέσω εντύπου. Η δίκη τους αναβλήθηκε για τις 6 Οκτώβρη.

Φίλοι του Ν. Τσουβαλάκη

συνέχεια από σελ. 7

μία, δικαιοσύνη κ.τ.λ.) είτε τις κοινωνικές και πολιτικές του πεποιθήσεις, είτε, τέλος, τις θρησκευτικές ή σεξουαλικές ιδιαιτερότητές του.

Ο κίνδυνος δεν είναι μόνο προφανής. Είναι και απαγορευτικός στην αδράνειά μας. Ωφείλουμε να αντισταθούμε στην κωδικοποίηση της προσωπικότητάς μας.

Ο καθημερινός μας χώρος
 Όσον αφορά τα Πατήσια είναι μια περιοχή που συγκεντρώνει όλα σχεδόν τα προβλήματα της Αθήνας. Έχει τα υψηλότερα ποσοστά νέφους, αφού διασχίζεται από τρεις κυκλοφοριακές αρτηρίες (Λιοσίων, Αχαρνών, Πατησίων). Οι κατοικίες και οι χώροι διασκέδασης καθορίζονται αποκλειστικά από τις ανάγκες παραγωγής και αναπαραγωγής του Κεφάλαιου.

Επειδή είναι κοντά στο κέντρο, τα σπίτια είναι μικρά, απρόσωπα και κολλητά το ένα στο άλλο για να κατοικούν όσο το δυνατόν περισσότεροι εργαζόμενοι, η διασκέδαση περιορίζεται στην έξοδο για φαγητό, σε κάποια καφενεία και στην μοναξιά των ηλεκτρονικών.

Οι ελάχιστοι ακάλυπτοι χώροι (Φιέ, Άτλας, Βίλλα Δρακοπούλου, Σοφianoπούλου) που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν μένουν εδώ και χρόνια κλειστά για τον κόσμο.

Η Οργάνωση της αντίστασής μας
 Μπροστά σε αυτή την ισοπεδωτική διαδικασία. Μπροστά στο τέλμα της κοινωνικής συναίνεσης και άβουλης αποδοχής στο όνομα της «προόδου» της ανθρωπότητας. Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο για τις ελευθερίες μας, οφείλουμε να αντισταθούμε.

Να υπερασπίσουμε την ανθρώπινη υπόστασή μας και τα δικαιώματά μας στην ιδιαιτερότητα και την επιθυμία μας να αποφασίζουμε εμείς για εμάς.

Η «Επιτροπή Πατησιωτών για την κοινωνική αυτοάμυνα» συγκροτήθηκε και λειτουργεί κατά πρώτο λόγο για να δημοσιοποιήσει την διάθεσή μας αλλά και να οργανώσει την αντίστασή μας στην επιχειρούμενη χειραγώγηση του διαφορετικού. Συγκροτήθηκε με την πεποίθηση ότι αυτός ο «αντιστασιακός λόγος» δεν αρθρώνεται μέσα στα κομματικά γραφεία, αλλά εκεί όπου οι κοινωνικές αντιθέσεις βιώνονται μέσα από μια ζωντανή σχέση ατομικού - συνολικού. Σε όλο δηλαδή το κοινωνικό φάσμα. Εκεί όπου έχουν την α-

φετηρία τους όλα τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα και τα κινήματα κοινωνικής κριτικής. Εκεί όπου το άτομο επεξεργάζεται την σχέση του με το μερικό και το άμεσο, για να φτάσει στην κριτική του ολικού.

Έτσι το οικολογικό κίνημα, το φεμινιστικό, το νεολαιίστικο, το αντιπολεμικό - αντιμilitarιστικό, τα κινήματα υπεράσπισης κοινωνικών μειοψηφιών, αποτελούν άζονες λειτουργίας της επιτροπής, μαζί με την αντιεξουσιαστική αντιεραρχική πρακτική, την φαντασία και την προώθηση μορφών άμεσης δημοκρατίας στην πράξη.

Έχουμε την βεβαιότητα ότι η πολυμορφία και πολυχρωμία, οι διαφορετικές οπτικές, οι πλούσιες εμπειρίες στα επιμέρους, η φαντασία και η εκλεκτικότητα των κοινωνικών κινήματων συνθέτουν την ενότητα αντίθετων που - μόνη αυτή - μπορεί να αποτελέσει την εστία αντίστασης και δημιουργικής προώθησης κοινωνικών μεταβολών στην κατεύθυνση της συνάντησης της επιθυμίας με την πραγματικότητα.

Η επιτροπή είναι ανοιχτή σε όσους έχουν ευαισθητοποιηθεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Η επιτροπή προς το παρόν στεγάζεται στο **ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ**
 Σκιάθου 49β Πατήσια.

Πρώτη εκδήλωση της Επιτροπής Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα ήταν η διήμερη κατάληψη του Κτήματος Δρακόπουλου στην Πατησίων για το Σαββατοκύριακο 4 και 5.10.

Την Κυριακή το πρωί πραγματοποιήθηκε λαϊκή συνέλευση με κάτοικους της περιοχής όπου αποφασίστηκαν τα εξής:

— Η συνέχιση με κάθε τρόπο του αγώνα για βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων.

— Η αφαίρεση της πόρτας του κτήματος ώστε να μπορεί όποιος θέλει να μπαίνει μέσα.

συνέχεια από σελ. 5

— Ότι δεν διστάζουν για αυτό το σκοπό να καρφώσουν.
 — Ότι η ελευθερία διακίνησης ιδεών είναι απάτη μας και ο λόγος που δεχτήκαμε την επίθεση ήταν ένα οικολογικό φυλλάδιο που μοιράζαμε και που φαίνεται ερέθισε τόσο τους ΑΚΕ/λικούς όσο και τους μπάτσους.
 — Ότι τα άτομα που βρίσκονται έξω από το στάδιο εκείνη τη στιγμή και που συμπαραστάθηκαν στους συντρόφους μας που δέχτηκαν την επίθεση των περιβραχιονοφόρων ήταν διατεθειμένα να δώσουν μια απάντηση στο φασισμό και χαφιεδισμό κάθε κομματικού μαντρόσκυλου δεξιού ή αριστερού (πράγμα που εξ' άλλου έγινε).
 Σημασία δεν έχει το πόσο ξύλο έφαγαν αλλά το γεγονός της αντιπαράθεσης αυτού του κομματιού της νεολαίας που τολμά μέσα στον υδροκεφαλισμό της «σύγχρονης Κυπριακής πραγματικότητας» να λειτουργεί ακόμα ελεύθερα, ενάντια σε κάθε καθοδηγούμενη και ελεγχόμενη ιδεολογία. Αυτού του είδους η αμφισβήτηση θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μία κατάσταση Ροκ.

**ΟΣΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑΤΑ
 ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.
 ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ!!!**

Αντιεξουσιαστές
 Λεμεσού

αποσπάσματα από γράμμα του φυλακισμένου Α.Κ.

...Κανείς δεν μπορεί να νοιώσει την έντασή μου 24 ώρες το 24ωρο. Δεν είναι ψέμα που σου γράφω ότι παλεύω συνέχεια με κάτι που δεν έχω προσδιορίσει ακόμα. Παρ' όλα αυτά φθείρομαι. Πόσο θ' αντέξω ακόμα; Γιατί δεν τα παρατάω και να ζήσω την εφησυχασμένη ζωή των άλλων; Γιατί πρέπει να τριβιλίζω το μυαλό μου με ερωτήματα για το καλό και κακό, δίκαιο και άδικο; Το μόνο καλό είναι ότι είμαι εντάξ με τη συνείδησή μου. Μέχρι τα 25 θέλησα να εφαρμόσω το δίκαιο, έκανα τους αγώνες συνδικαλιστικούς και μη και ξαφνικά είδα τα ψέματα που μας φορτώνουν μπλε, πράσινοι, κόκκινοι και μαύροι. Κι έκανα στροφή 180 μοίρες. Στην άλλη όχθη του ποταμού. Χωρίς φόβο και πάθος. Τελείως αδιάφορα. Δύο μήνες παρανομία, 30 χρόνια ποινή. Χωρίς να βάψω τα χέρια μου με αίμα. Και είμαι σίγουρος ότι ούτε κι άλλοι τα έβαψαν. Κι όμως μας τιμώρησαν γιά κάτι που δεν κάναμε. Πού είναι η Δικαιοσύνη λοιπόν; Γιατί να την πιστεύω; Δεν τους χρωστώ από δω και πέρα, αυτοί μου χρωστούν.

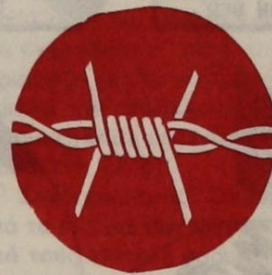
...Με απογύμνωσαν στο δικαστήριο... Ο θεός να τους λυπηθεί αν δεν ξεχάσω και δεν βρω τίποτε που θα κρατήσει τα πράγματα στη θέση τους. Θα τους ΤΣΑΚΙΣΩ με τον χειρότερο τρόπο. Δεν με τιμώρησαν. Εκδική-

θηκαν με τον ελεεινότερο τρόπο, φέρνονταν απάνθρωπα και φέρνονταν ακόμα. Πρέπει να βγάλουμε το καρκίνωμα.

...Διάβασα ότι φτιάξαν τις φυλακές ότι οι κρατούμενοι ζουν ζωή και κότα. Να είσαι σίγουρη ότι αν έπιανα αυτούς που τα γράφουν θα τους έκαιγα ζωντανούς χωρίς τύψεις. Δεν υπερβάλλω. Προσπαθώ μόνο το μίσος που συσσωρεύω κάθε μέρα να με οδηγήσει σε ηρωικές πράξεις. Τσάκισε πέντε φύλακες και να δεις τί όμορα αλλάζουν οι συνθήκες στις φυλακές. Τσάκισε πέντε από 'δω και από 'κει γιά παραδειγματισμό, (έτσι κάνουν και με τις ποινές μας) και θ' αλλάξουν όλα. Μήπως διαφωνείς; ... Έχω μεγάλη ανάγκη να με καταλαβαίνουν οι απέξω. Το τρατό μου σημείο. Όταν το ξεπεράσω τότε έκοψα τους δεσμούς μ' όλους πλέον. Τότε το μόνο που θα μου απομένει θάνατο να βρω τους όμοιούς μου και να σχεδιάσω την υπόλοιπη φωνή μου στο περιθώριο. Η εύκολη λύση; Ή αυτή που μένει μετά από τόση κούραση; Να με πάρη ο διάλογος αν δεν προσπαθήσω ν' αποβάλλω όλα αυτά που προσπαθούν να μου εφαρμόσουν και να κάνω βίωμα το μίσος. Ναι. Αυτό προσπαθούν. Όλα αυτά τα παχιά λόγια που διαβάζω, όλα αυτά που δεν βλέπω να εφαρμόζονται, όταν μου κόβουν όλα τα νόμιμα δικαιώματα για-

τί παρέβηκα τους νόμους και με ειρωνεύονται από πάνω τί νομίζεις ότι θα σου διδάξουν; Την αγάπη;... Το απολυτήριο του γυμνασίου είναι κάπως σπάνιο δεν περνά το 10%. Φαντάσου τώρα να ψάχνεις και πιό εκλεπτυσμένες εκφράσεις! Ξέρεις ότι όταν ακούω κλασική μουσική με βλέπουν σαν UFO; Χάθηκαν θα μου πεις τα καψούρικα μουζουκοτραγουδά; Κι όμως οι μόνοι που δεν φταίνε είναι αυτοί. Ποιός θα τους πει ένα καλό λόγο; Ποιός θα του πει ότι πρέπει να ξεχάσουν το παρελθόν; Και γιατί να το πιστέψουν; Μήπως ο κοινωνικός περίγυρος θα τους δεχτεί εύκολα; Ή μάλλον θα τους δεχτεί; Γιατί όλοι αυτοί που βγαίνουν μετά από μερικούς μήνες ξαναγυρίζουν; Ξέρεις ότι στους 10 οι 9 έχουν ξαναμπει κι άλλη φορά; Ξέρεις τι μου απαντούν οι φύλακες; Ότι τους αρέσει η εύκολη ζωή. Η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή ότι δεν τους δίνουν ευκαιρία να επανορθώσουν. Τα απολωλά πρόβατα δεν μπορούν να βρουν το δρόμο τους γιατί δεν έχουν κανένα να τους τον δείξει και ας μη κρυβόμαστε. Όλα τα λάφυρα των εγκληματιών, ξέρεις ποιοί τ' απολαμβάνουν; Δικαστικοί, δικηγόροι, αστυφύλακες, φύλακες, και τόσοι άλλοι. Ελάχιστα απ' αυτά γυρίζουν στους κατόχους τους. Λοιπόν τους συμφέρει να λείψουν οι κακοποιοί;...»

αποσπάσματα από επιστολή Ρούσου

εν Αλικαρνασσό...

...Υποχρεούμε να καταγγείλω και να μηνύσω τον διευθυντή της φυλακής Αλικαρνασσού που αφήνει τους υπησάμενούς του να παραβιάζουν και να καταπατούν τα ανθρωπιά δικαιώματα των κρατούμενων, επίσης κάθε υπεύθυνο του διοικητικού και φυλακτικού προσωπικού της φυλακής Αλικαρνασσού που ενέχεται με οποιονδήποτε τρόπο στις αξιόποινες πράξεις που θα αναφέρω πιο κάτω, οι οποίες εκτός των άλλων έχουν δημιουργήσει και δημιουργούν κλίμα ανασφάλειας, φόβου και τρομοκρατίας στους κρατούμενους. Σε μένα προσωπικά είχαν δυσμενέτατη επίδραση στην ψυχική μου υγεία με αποτέλεσμα να μου παρουσιάζονται περιοδικές μελαγχολίες, φαινόμενα κατάθλιψης, εντονότατο άγχος, διαταραχή του ύπνου, εφιάλτες στα όνειρα, φαινόμενα διαλήψεων, αδυναμία συγκέντρωσης στο διάβασμα.

Οι συγκεκριμένες και σοβαρότερες αξιόποινες πράξεις εκτός των άλλων που τυχόν προκείμενες είναι οι ακόλουθες:

- 1) Ο θάνατος από κακή μεταχείριση και αδιαφορία της υπηρεσίας του 70χρονου ισοβίτη Στέφανου Αναπλιώτη ο οποίος 10 με 15 ώρες πριν του θάνατου του, ενώ βρισκόταν σε κατάστα-
  - 2) Ο άγριος βασανισμός του ινδού κρατούμενου Μπαλκάρ Σιγκ ο οποίος συνελήφθη κατά την ώρα που επιχειρούσε να δραπευθεί.
  - 3) Ο ξυλοδαρμός του κρατούμενου Δημήτρη Στεργιούλη.
  - 4) Η αυτοκτονία του τοξικομανή κρατούμενου Λούπη Τριανταφύλλου εξ αιτίας αδιαφορίας και ανευθυνότητας της υπηρεσίας.
  - 5) Ο άγριος βασανισμός του ινδού κρατούμενου Σανβιτερ Σιγκ και του κούρδου κρατούμενου Σαρετεκίν Ογλού οι οποίοι συνελήφθησαν κατά την ώρα που επιχειρούσαν να διαπετεύσουν.
  - 6) Ο ξυλοδαρμός των κρατούμενων, Μουσταφά Γιώργου, Μπάστα Γιάννη και Αρβανίτη Παύλου.
- Έχω στην κατοχή μου αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία για τον βασανισμό κρατούμενων απ' όπου αποκαλύπτονται και κάποιοι από τους βασανιστές. Δυστυχώς ειδικοί λόγοι με κάνουν να μην μπορώ επί του παρόντος να σας καταθέσω ή να σας αποκαλέσω τι ακριβώς κατέχω....

Ένα γραπτό του M. GIRA του συγκροτήματος SWANS

«Είμαι γυμνός. Στα χέρια και τα γόνατα, σέρνομαι κάτω στο διάδρομο του χωλ προς τον κλίβανο αποτέφρωσης.

Είμαι ιδρωμένος.

Το λουρί του περιλαίμιου με πνίγει. Θέλω να καώ.

Ο αφέντης μου, ο μπάτσος, με χτυπάει στον κώλο με τα αστάλινα του σπηρούνια.

Τα νοιώθω όλα τα καρφιά. Κάθε καρφί κάνει ένα

διαχωριστικό αυλάκι στη σάρκα μου.

Κρατάει το λουρί μου σφιχτά. Πάει να με πνίξει

όταν αντιδρώ.

Μου φωνάζει

«Κουνήσου σκύλε! Κυλήσου! Όρμα!...»

Το μεγάλο στόμα του ανοίγει διάπλατα όταν φωνάζει.

Μπαγάτιμο βαρύ αέριο βγαίνει απ' το στομάχι του και σχηματίζει ένα σύννεφο γύρω απ' το κεφάλι μου.

Τ' αντερά του μυρίζουν σαν πεινασμένη χολή.

Θέλω να καώ και να μυρίσω τη σάρκα μου όπως καίγεται.

Ο διάδρομος στρίβει πλάγια.

Όταν ο μπάτσος φωνάζει, ο ήχος χτυπά στον τοίχο και με βαράει στο κεφάλι.

Μπορώ ν' ακούω την ανάσα μου ενισχυμένη εκατοντάδες φορές.

Είναι η ανάσα ενός μηχανικού τέρατος που ξεφυσάει ατμό.

Η ανάσα μου, γυρίζει πίσω σε μένα και με συνθίβει στοτσιμεντένιο πάτωμα. Σταματάω. Έχασα την αντοχή μου. Τα χέρια μου και τα πόδια μου έχουν καταρευθεί.

Το κεφάλι μου αναπαύεται στο πλάι, στο ζεστό μπετόν.

Η γλώσσα μου κρέμεται έξω απ' το στόμα μου.

Η γλώσσα μου πρησμένη, έτοιμη να σκάσει.

Κοιτάζω πάνω. Ο μπάτσος κοιτάζει κάτω σε εμένα.

Η φωτιά απ' τον κλίβανο αντικατοπτρίζεται στα μάτια του.

Μου χτυπάει ελαφρά τη γλώσσα με τη μπότα του

Χαμογελάει, δείχνει ψεύτικη ευσπλαχνία.

Προσπαθώ να τραβήξω τη γλώσσα μου πίσω, για να σχηματίσω λέξεις.

Απ' το δισκο COP (ΜΠΑΤΣΟΣ)

Θέλω να απολογηθώ. Να τον διαβεβαιώσω πως προσπαθώ να σηκωθώ δυνατός.

Θέλω να καώ. Σηκώνει την μπότα του.

Νοιώθω τη γλώσσα μου να συντρίβεται σε ένα πολτό.

Ο Κλίβανος αποτέφρωσης μουγκρίζει. Το πρόσωπο του Μπάτσου είναι βαθύ πορτοκαλί. Η σκιά του στο τοίχο από πίσω του, είναι τεράστια.

Τα χέρια του αιωρούνται ως το κεφάλι του όπως με χτυπάει.

Όταν ξυπνώ είμαι κρεμασμένος με θηλειές μπροστά σ' ένα καθρέφτη. Είμαι γυμνός. Τα γεννητικά του όργανα είναι κομμένα. Η λέξη «κυλιέμαι» είναι χαραγμένη στο στήθος μου.

Μισώ το κορμί μου. Δεν θέλω να το βλέπω.

Όταν προσπαθώ να γυρίσω το κεφάλι μου πέρα, δεν μπορώ.

Οι τένοντες στο λαιμό μου, έχουν κοπεί. Όταν προσπαθώ να κλείσω τα μάτια μου, δεν μπορώ. Τα βλέφαρά μου είναι επίσης ανακαστικά ανοιχτά, ή απομακρυσμένα.

Μισώ το μυαλό μου.

Μισώ το κορμί μου.

Είμαι παγιδευμένος ζωηρός στο πτώμα μου.

Ο ήχος της αναπνοής μου, είναι βασανιστήριο. Προσπαθώ να σταματήσω να αναπνέω. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να ξεφύγω απ' τον εαυτό μου.

Διάφοροι αστυνομικοί έρχονται μέσα. Στέκονται γύρω μου σε ημικύκλιο. Συζητούν την κατάσταση και βγάζουν το περίγραμμα της σάρκας μου.

Ένας απ' αυτούς παίρνει ένα μαχαίρι απ' την τσέπη του και κόβει μια φέτα κρέας απ' το μηρό μου. Την περνάει γύρω, κάθε ένας δοκιμάζει τη δίνει στον άλλο. Είμαι χαρούμενος να τους έχω να με τρώνε.

Στο τέλος θα εξαφανιστώ. Καθώς εγώ θα διασκορπίζομαι, αυτοί θα αναπτυσσονται πιο δυνατοί. Νοιώθω τον εαυτό μου να εκβάλλει μέσα τους.»

Μετάφραση: Η.Π.